

DŽEK
SLEJD

BROJ
58

ŠEJN

CENA
40 DINARA

EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

ĐAVOLSKI RANČER

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD

ĐAVOLSKI RANČER

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Š E J N

Broj: 58

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
DEVILISH RANCHER

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Margit HORVAT HARANGOZO
Agota VIRAG BOGNAR

Stampa: 7. III 1984.
Tržište: 16. III 1984.

Izdaje i štampa NISRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — DEVILISH RANCHER. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Lokomotiva je prodorno pisnula. Izabela de la Roče, lepa stasita Meksikanka, stajala je pored voza i mahala rukom. Njene suze naterale su i tog žilavog momka Šejna da prstom dodirne uglove svojih očiju.

Visoki čovek stajao je u hodniku vagona pored prozora i mahao rukom crnokosoj lepotici. Kroz njegovu glavu hujale su misli i sećanja na divne trenutke koje je proveo s tom ženom vatrene krvi.

Toliko je želeo da ostane duže u tom lepom mestu koje nosi naziv Kampeče, ali, novi zadatak ga već čeka. Morao je da otputuje u El Pazo, gde će se susresti sa čovekom Sedme brigade koji će mu saopštiti šta treba da uradi.

Nije samo Izabela nestala u daljini. Ceo taj grad već je polako pokrivala magla i dim je polako stavljao crni veo iznad najviših zgrada Kampečea.

Baš u trenutku kad je Šejn hteo da zatvori prozor, osetio je hladno gvožđe na svom vratu.

— Ne zatvarajte! — dreknu neko iza njegovih leđa. — Hajde, momče! Skačite odmah kroz prozor čim voz dobije veće ubrzanje, Šejne! Vi ste Šejn, zar ne?

Visoki čovek udahnu duboko vazduh. Tom čoveku iza njegovih leđa bilo je potrebno samo da savije svoj kažiprst na obaraču i Šejn će krenuti na taj daleki put bez povratka.

Visoki Zapadnjak podiže polako ruke uvis i oprezno se okrete prema čoveku sa revolverom.

Njegove oči ugledaše nekog nepoznatog dežmekastog, snažnog čoveka, širokog lica, koje je bilo crno od sunca i vetra. Njegove tamne oči bile su oštro uparene u Zapadnjaka. A, malo niže ispod njih nalazila se pretača cev „kolta”.

— Jeste li vi Šejn? — grmnju čovek ljutito.

Bili su sami gore iznad stepeništa u hodniku.

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Nisam! — dreknu on. — Ja sam Mats, čoveče. Kod Punta Roka sam našao svoju sreću. Ali, ako je tako, vi onda možete komotno da uzmete svo zlato koje sam ja svojim rukama iskopao. Samo, molim vas da me ne upucate.

Zapadnjak je pokretom glave pokazao prema prtljagu u kome su se nalazile bisage koje je on prilikom penjanja u voz bacio pored vrata.

Čovek je poslušao. Brzo je pogledao u stranu. Njemu sva-

kako nije bilo još uvek jasno da je nagazio na đavolski opasan rep otrovnice.

Šejnu je bio potreban samo taj jedan jedini trenutak.

Njegova leva ruka munjevito je izbila teški „kolt” iz ručke nepoznatog čoveka, a njegova desnica postarala se o tome da glava tog čoveka klone unazad.

Čovekove čizme kliznuše niz gvozdenu ploču hodnika vagona i skoro istog trenutka on žestoko tresnu leđima o suprotni zid.

Glavom je razbio prozor i staklo je zazvečalo, a on se kao kakva napunjena vreća stropoštao na patos hodnika i ostao tako nepokretan da leži.

Zapadnjak je odahnuo. Još jednom je pogledao kroz prozor, ali Kampeče je već davno bio iza njegovih leđa. Sada je ta lepa avantura sa Izabelom de la Roče pripadala prošlosti.

Taj grubi, divlji život zgrabio ga je u svoja gvozdена nedra. Eto, svedok da je tako, leži tu dole nepokretno ispred njega.

Visoki čovek osvrnuo se unaokolo i potražio revolver koji je napadač imao u svojim rukama. Našao ga je brzo i bacio ga kroz polomljeni prozor.

Pogledao je u kupe. Bio je prazan.

Šejn je strpljivo čekao da se čovek povрати.

Najzad se to dogodilo. Nepoznati se najpre odupro rukama, stenjao je i prevrtao očima, a zatim se odjednom podigao i uspeo da dođe u sedeći položaj.

Izvesno vreme je buljio u Zapadnjaka otvorenih usta, a zatim se, izgleda, prisetio šta se sve dogodilo. Odjednom je ustao i brzo stavio ruku na mesto gde se nosi revolver. Futrola je bila prazna. Zbunjeno je unaokolo tražio oružje.

— Tvoj top sam bacio kroz prozor — obavesti ga Zapadnjak.

Čovek je gledao Zapadnjaka.

— Ali, zato ja još uvek imam svoj „kolt” — nastavio je Šejn i izvadio revolver iz futrole. — Nikada te ranije u životu nisam video i ne poznajem te. I pored svih napora, ne mogu da se setim nikakvog razumnog razloga zbog čega si ti pokušao da me izbaciš iz voza, naravno s namerom da ja uz put slomim vrat. Eto, tako je. A, sada hoću tebe da čujem. Propevaj, ptičice! Slušam te.

Međutim, čovek se nije ni pokrenuo. Čutao je kao zaliven.

— Tebi je sigurno poznato na koja pitanja ja želim da dobijem odgovore! — viknu Šejn besno. — Dakle, ne šalim se. Govori, ili će prasnuti pucanj!

— Trebalo je da sprečim tvoj odlazak u El Pazo — reče čovek promuklim glasom.

Zapadnjak klimnu glavom.

— To sam i mislio — gundao je. — Dalje!

Revolver u njegovoj ruci je škljocnuo.

Čovek sleže ramenima.

— Prihvatio sam ponudu Džona Forstera — reče on. — Ništa više od toga ne mogu da vam kažem, jer jednostavno ništa drugo i ne znam. Poznat sam po tome što nisam radoznao.

— Ali, ja jesam! — grmnu Šejn.

— Pa, možda to ima neke veze sa „Vels Fargo”.

— Ne pričaj gluposti, čoveče! — viknu Šejn besno. — Vels Fargo, to je daleka prošlost. Lanjski snegovi. Kako bi mogao da pronađem tog Džona Forstera?

— Ja sam se dogovorio da se nađem s njim u hotelu „Imperijal” u El Pazu. Tu sam imao iznajmljenu sobu, a on nije.

Zapadnjak je bio ljut. Otvorio je vrata vagona.

Voz je sada bio u punoj brzini. Sa šezdesetak milja na sat upravo je jurio preko neke široke krivine. Točkovi su pritiskivali šine i njihov reski prodoran zvuk prodro je u hodnik vagona.

— Hajde, prikane, skoči napolje! — naredi Šejn grubo.

Čovek uplašeno razrogači oči.

— Neću da ponavljam dvaput! — opomenu on izbezumljenog momka, koji je zurio u njega.

— Džon Forster je predsednik udruženja rančera čije se sedište nalazi u El Pazu.

— A, šta taj čovek može imati protiv mene, kad je naredio da me ti izbaciš iz voza?

— Ne znam. Stvarno ne znam.

— Koliko ti je platio za jedan takav prljav posao?

Čovek je oklevao. Izvesno vreme je razmišljao, zatim je pogledao kroz otvorena vrata i najzad se iscerio prema Šejnu.

— Dvadeset hiljada.

— I, već si ih dobio?

Čovek potvrdno klimnu glavom.

— Ovog puta taj nitkov se prevario u računu! — reče Zapadnjak i zatvori vrata vagona.

Vratio je „kolt” u futrolu, sagnuo se i uzeo svoj prtljag. Otvorio je vrata prostranog kupea.

— Neće proći ni jedan sat, a voz će stati u Fronteri — objasni Zapadnjak. — Tamo ćeš sići i nestaćeš zauvek! I to ne samo iz voza nego iz čitavog tog prljavog posla. Čini mi se da je to i najbolje za tebe. Jer, taj Džon Forster se može pojaviti i tražiti da mu vratiš novac, pošto nisi ništa uradio. Ako ne poslušаш i još jednom se nađemo oči u oči, onda će to biti naš poslednji susret i krenućeš direktno u pakao, a da pri tom nećeš uspeti da kažeš ni zbogom. To ti ja obećavam i prema tome pamet u glavu!

Zapadnjak zatvori vrata za sobom i sede pored jednog prozora.

Jedan sat kasnije voz je stao u Fronteri.

Zapadnjak se zadovoljno osmehnuo kad je ugledao čoveka kako napušta voz i nestaje u pravcu grada. Opružio se preko tvrde klupe i namakao šešir na čelo. Hteo je da spava.

Uskoro su odeljak vagona u kome se nalazio napunili Meksikanci. Ljudi i žene vodili su sa sobom ne samo decu već su se tu našle i kokoške, koze i pokoje prase.

Voz je krenuo dalje.

Gomili dece, kojih je bilo petnaestak, uskoro je postalo dosadno i našli su zabavu u tome da se rvu sa jednim mladim jarcem, koji je ubrzo izašao kao pobednik. Jurio je decu s jednog kraja na drugi. Gomila mališana je veselo vriskala i cikala.

Ta vesela graja nije nimalo smetala Zapadnjaku. Duge noći provedene sa vatrenom Izabelom de la Roče naterale su ga da poprilično istroši svoju snagu i sada je osećao potrebu da se malo i odmori. Bio mu je potreban san.

Kada ga je kondukter probudio, voz se već bio zaustavio u El Pazu, a odeljak vagona bio je prazan. Tvrdo drvo učinilo je svoje i bolela su ga rebra, ali zato je dobro odspavao bar dva sata.

Sa svojim prtljagom izašao je iz stanice. Mahnuo je rukom jednim kočijama za iznajmljivanje i ubrzo je zaprega krenula prema hotelu „Imperijal“.

II

Hotel „Imperijal“ bio je jedno đavolski skupo gnezdo. Ali, momci u Vašingtonu nikad nisu imali primedbe na Šejnove račune.

Bacio je prtljag na sofu i rukom isprobao krevet. Zatim je stao ispred ogledala i uverio se da je ovog trenutka najpametnija stvar da što pre potraži berbera pre nego što zapliva u burne talase noćnog života u El Pazu.

Dok se on mrštio ispred ogledala, neko je zakucao na vrata.

— Slobodno! — uzviknu on. — Uđite, nije zaključano.

Šejn je očekivao da će se pojaviti hotelski sobar. Ali, na vratima je stajao neki stariji prosedi džentlmen koji je na sebi imao kaput golubijesive boje, a na glavi je štrčao cilindar iste boje. U njegovoj ruci nalazio se štap sa drškom od slonove kosti.

Njegove ruke bile su pokrivena elegantnim crnim rukavicama preko kojih su prelazile bele gamaše.

Zapadnjak se isceri. Ko je sada ovaj?

Sedi čovek je elegantnim pokretom skinuo cilindar i pružio ruku Zapadnjaku.

— Hombree, Sejne! — ciknu on piskavo. — Jeste li to ipak najzad vi?

Zapadnjak namesti grimasu na licu i prihvati ruku koja mu je pružena.

— Da, tačno. Ja sam Šejn. A, ko ste ti?

— „Vaterlo!”

Zapadnjak se trže. Vaterlo? Pa, to je lozinka s kojom je trebalo da se poveže sa čovekom Sedme brigade.

— „Napoleon!” — odvrati Šejn i još jednom odmeri pogledom starog kicoša od glave do pete.

— Ja se zapravo zovem Džon Forster — saopštio je stari čovek.

Šejn ga je gledao zbunjeno.

— Šta vi to rekoste? — upita on, ne verujući svojim ušima.

— Nemojte se čuditi, momče — reče stari džentlmen i osmehnu se. — Forster, to je prezime mog oca, a na imenu je insistirala moja majka, ako dobro mogu da se setim.

Zapadnjak je seo. Stolica je žestoko zaškripela kad se njegovo snažno telo spustilo na nju. U glavi visokog čoveka nešto je tako snažno ključalo. Zar je moguće da je ovaj tunjavi nalikani čovek jedan od vodećih ljudi Sedme brigade? To nikako nije mogao da shvati. A, osim toga, on se zvao Džon Forster isto tako, kao i taj čovek koji je navodno iznajmio onog momka da sredi Šejna.

I Forster je seo. Pažljivo je stavio svoj štap sa drškom od slonove kosti preko naslona stolice.

— Ja vas čekam već nekoliko nedelja, Šejne — reče on i nakašlja se. — Da li vam je to poznato?

Zapadnjaku je to jako dobro bilo poznato. Zadržao se tako dugo zbog crnokose Izabele de la Roče. Ko je makar jednom imao priliku da vidi tu ženu, tome je svakako jasno zašto je Šejn kasnio.

— Ah, te saobraćajne veze u Meksiku — pravdao se Zapadnjak. — Teško je stići na vreme.

— Glavna stvar je to da ste vi sada ovde, Šejne! — reče Forster, podigavši prst uvis. — Ali, najbolje je da ja odmah pređem na stvar. Nama je Brigada stavila u zadatak da sprečimo tog đavolskog rančera Vorimena u njegovoj prijavi roboti i da ga smestimo iza brave.

— Vorimen! — uzviknu Zapadnjak. Zbunjeno se češao rukom iza uha. — A, ko je, do đavola, sada taj? Nikad dosad u svom životu nisam čuo to ime.

Forster je bio iznenađen.

— Niste čuli za Vorimena? — čudio se on.

Šejn odrečno odmahnu glavom.

— Ne! — odvrati on odlučno. — Stvarno, nisam čuo za njega. A, uostalom, ja se već pola godine nalazim u Meksiku.

— To vam uopšte nije nikakvo opravdanje, Šejne. Vorimen. već godinama radi taj prljavi posao.

— A, koji to?

Nalickani čovek ga pogleda ozbiljno.

— On trguje ljudima, kao što to ostali ljudi čine sa stokom.

— A, da li je to dokazano? — upita Šejn.

— Naravno da jeste — odvrati Forster. — Sve što mi imamo da uradimo je to da ga uhapsimo.

Zapadnjak razvuče usne. Zašto li je taj Džon Forster toliko dugo čekao njega, ako je to bilo tako lako.

— Pa, ako je sve tako jednostavno, onda možemo odmah da krenemo! — procedi Šejn kroz zube.

— Jasno! — potvrdi Forster. — Samo ako ste vi u takvom stanju da vam to neće biti teško. Možemo krenuti odmah.

— A, kuda to? — upita Šejn.

Džon Forster se cerio.

— U Meksiko!

Zapadnjak pređe rukom preko svog čela.

— Zaboga, pa, ja baš sada dolazim iz Meksika. Zar nije bilo jednostavnije da dođete kod mene u Kampeče?

— Kampeče! — namršti se stari kicoš. — Ali, mi moramo da se uputimo u jedan sasvim drugi grad. Zove se Čihuahua. Ja sam sve pripremio. Konje. Hranu. Jedino još ostaje da se ja presvučem. A, onda napred! Ali, vi ste tek malopre stigli. Sigurno ste jako umorni.

— Vorimen? A, da li on snabdeva bordelje ženama? — upita Zapadnjak zamišljeno.

Džon Forster odmahnu glavom.

— Ne — reče kratko. — Njegova specijalnost su mladići.

Šejn tiho zviznu kroz zube. Tek sada mu nije bilo jasno o čemu se radi.

— Njegove mušterije su armije iz južnoameričkih država. Ti mladići koje on kidnapuje obrali su zelen bostan.

— A, zar ti momci ne mogu da pobegnu?

Džon Forster se grubo smeja.

— Taj prokleti pasji sin se pobrinuo da te mladiće najpre slomi, pre nego što ih obuču i zatim ih proda kao prvoklasne vojnike.

— Kako to? — upita Zapadnjak.

— Mladiće najpre odvedu u zatvor. Tu ostaju četiri nedelje. Tu im je jelovnik: voda, hleb i batine. Zatim ih odvođe u jedan od rudnika olova da kopaju rudu i tamo ostaju sve dotle dok ne počnu samoubistva. Tek tada im nude da stupe u neku stranu armiju kao vojnici. Blizu Čihuahue nalazi se neki logor gde Vorimen obučava te ljude, i ko jednom prođe kroz

taj njegov žrvanj, taj više nikad ne može da se seti ko je i odakle je došao. Đavolski mnogo bataljona popunio je taj prokleti nitkov na taj način. I, krajnje je vreme da se nađe s one strane brave.

Džon Forster se osmehnuo, a zatim nastavio.

— Razume se da možemo pričekati još dva dana, Šejne. Vi se sada vraćate iz Meksika, a, eto, sticajem okolnosti opet morate tamo. Možda ste se i zaželeli da vam se nešto lepo osmehne?

Visoki čovek se nasmejao.

— Možemo odmah da krenemo na put — reče on.

— Nisu valjda Meksikanke tako privlačne? — upita Džon Forster osmehnuvši se. Odmahnuo je rukom s potcenjivanjem. — Mislim, zato što toliko žurite.

Šejn je prešao preko njegove primedbe i nije ništa odgovorio.

— Da li je Vorimenu poznato da mi dolazimo? — upita on. Džon Forster namesti grimasu na licu.

— Kako ste došli na tu ideju? — upita. — Do sada je sve bilo u najstrožoj tajnosti!

— Jedan plaćeni ubica hteo je da me izbaci iz voza odmah kad smo napustili Kampeče — obavesti ga Šejn. — Predsednik udruženja rančera u El Pazu platio mu je dvadeset hiljada dolara da se pobrine za to da ja nikad ne ugledam El Pazo. Rekao mi je da se taj čovek zove Džon Forster, isto kao i vi.

— Glupost — odvrati Forster. — Taj predsednik zove se Milhauz. A, ko je taj čovek? Da li ste ga ikada ranije u životu videli?

— Ne! — odvrati Šejn. — Čak ga nisam ni pitao kako se zove. Jer, svakako bi mi rekao neko drugo ime. Naterao sam ga da siđe u Fronteri.

Džon Forster ustade.

— Da malo preispitamo tog nitkova Milhauza — predloži on. — Ali, do đavola, kako je taj momak koji je vas napao, pomenio baš moje ime? Čudna stvar, Šejne!

Zapadnjak se osmehnu zadovoljno.

— Pa, to nije znak prstom. hombre, već čitavom rukom. Zar vam nije jasno da Vorimen zna sve.

— Nemoguće! — ciknu Džon Forster. — To nema nikakve veze sa Vorimenom. Otkud bi on znao da se vi nalazite u Kampeču?

Zapadnjak nije hteo da se upušta u prepirku.

— Ima tu još mnogo pitanja na koje treba naći odgovor — odvrati Šejn suvo. — Ali, ta pitanja nećemo postavljati sami sebi, već tom nitkovu Vorimenu. Zato i predlažem da odmah krenemo iz ovog gnezda, jer Vorimen je svakako saznao da sam ja stigao ovde i pre nego što pružimo priliku da nam

neko saspe olovne kugle u leđa, bolje je da nestanemo iz El Paza, i to što pre.

— Čekajte, Šejne — odmahnu rukom Džon Forster. — Prema obaveštenjima Sedme brigade, taj nitkov Vorimen nalazi se u mestu koje se zove Čihuahua.

Zapadnjak odmahnu rukom.

— Ta obaveštenja koja dobijamo od Sedme brigade, jako su oskudna, vrlo često pogrešna ili sasvim zastarela, Forstere.

— Molim vas, Šejne — namršti se stari džentlmen — stavite tačku i ne pričajte dalje.

— Samo tačku? — osmehnu se visoki čovek. — Pa, ja sada iza tih obaveštenja stavljam krst, Forstere! I, u poslednje vreme prolazim dosta dobro.

— Hajde, ispitaćemo tog đavoljeg Milhauza! — predloži Forster.

— Ne, mister! — reče Zapadnjak mirno. — Meni se čini da ćemo tu samo izgubiti dragoceno vreme!

Forster se namršti.

— Koji rang vi imate, Šejne?

Zapadnjak razvuče lice u grimasu.

— Rang? — upita on. — Na kakav rang mislite i gde?

— U Sedmoj brigadi, momče!

Visoki čovek sleže ramenima.

— Da budem iskren, ne znam. Možda čak i nemam.

— Dakle, običan prašinar! — procedi Forster kroz zube i isceri se. — Kad sam ja prešao u Sedmu brigadu bio sam pukovnik. Dakle, ja sam taj koji bi trebalo da časti. Vodu ćemo poterati na moju vodenicu, momče. Ja odsad komandujem.

Šejn se osmehnu.

— Pa, ja sam već i obavešten — reče on zadovoljno — da ću biti potčinjen vama, pukovniče. Ali, bez obzira na sve to, ja stvarno mislim da od te posete Milhauzu, koju vi predlažete, nećemo imati nikakve koristi. On će sigurno odbiti da ima bilo kakve veze s tim. Počeće da se čudi kad čuje za tih dvadeset hiljada dolara, a mi stvarno nemamo nikakvih dokaza. Izgubićemo dragoceno vreme. Jer, ako su obaveštenja koja smo dobili od Sedme brigade, tačna, onda se taj nitkov Vorimen nalazi u tom mestu Čihuahua, ili negde tu blizu. Ako mi počnemo da ispitujemo tog Milhauza i s njim budemo raspredali šta je bilo, a šta nije, onda će nam za to vreme Vorimen umaći i nikad više nećemo imati prilike da ga stignemo i stegnemo za vrat.

— Slažem se, Šejne, momčino! — ciknu Forster piskavim glasom. — Što se mene tiče, zaboravićemo tog đavoljeg Milhauza!

Sedi čovek pružio je Zapadnjaku ruku.

— Sutra u osvit zore, videćemo se, Šejne!

— A, gde ćemo se naći?

— Ja stanujem ovde u hotelu, isto kao i vi — objasni Džon Forster. — Sutra ujutru u sedam sati naći ćemo se tamo dole ispred štale!

Zapadnjak ga je ispratio do vrata.

— Ispavajte se dobro, Šejne! — doviknu mu Forster i podiže ruku uvis. — Posle tako duge vožnje verujem da ste umorni kao pas, hombre!

Šejn takođe podiže ruku u znak pozdrava i Džon Forster se udalji laganim korakom.

Visoki čovek je još jednom odmerio čoveka koji je koračao hodnikom. Taj pukovnik izgledao je nekako smešno. Ali, Šejn odavno nije dolazio u El Pazo, pa možda je neko takvo odelo i potrebno ako čovek želi da se zabavlja u ovom gradu.

Zapadnjak pogleda sebe. Šta to vredi, mogao je da obuče šta god želi, uvek bi izgledao kao neko ko trguje stokom, ili pak ima veze sa kradljivcima stoke. Nije baš tako, ali ipak?

Čak i kad je u crnom fraku sa Izabelom de la Roče u Kampečeu posetio tako svečane salone za igru. Meksikanci su smatrali da je on neki američki farmer, ili šerif koji se obukao u lepo odelo kako bi otkrio nešto...

III

Džon Forster je izgleda stvarno imao uspeha sa svojim odelom.

Zapadnjak ga je kasnije ponovo ugledao u trpezariji. Pored tog starog sedog momka nalazila se neka lepuškasta žena sa crnim loknicama, kojoj je mister Forster sasvim komotno mogao bi otac, a možda i više.

Neprimetno su jedan drugom mahnuli.

Valjda ću i ja dobiti neku priliku da se dokažem, pomislio je Zapadnjak. I, nije se prevario.

Kad je završio s ručkom u prostoriju je ušla neka privlačna žena.

Osvrnula se svuda unaokolo i zatim prišla stolu gde je sedeo Šejn. Jedva da je bila starija od Forsterove pratilje.

Zapadnjak ustade i nakloni se.

— Da li je ovde slobodno? — upita žena veselo. — Mogu li da budem tako slobodna i da sednem za vaš sto?

Šejn galantno pruži ruku prema stolići.

— Čast mi je, madam! — izusti on.

Žena se osmehnula i sela. Zapadnjak se takođe spustio na svoju stolicu.

Bila je to lepa plavuša. Moglo bi se reći da je malo naginjala punoći, ali to je još više isticalo njene obline. Uz sve to, imala je neobično lepo lice. Jedro kao jabuka.

Šejn je sinišljao kako da počne razgovor.

— Koje to vino pijete, mister? — upita žena dok je on razmišljao. Pokazala je rukom bocu, koja se nalazila ispred Zapadnjaka. Nosila je bele končane rukavice.

— Meksikansko crno!

— Je li slatko?

— Prilično!

Žena je klimnula glavom.

— Naručiću i ja — reče ona.

Okrenula se da vidi gde se nalazi konobar.

Šejn je napunio jednu čašu i pružio joj je.

— Ne — odbi ona. — To svakako nije trebalo da uradite.

— Šta je, tu je. Probajte, madam!

Ona je otpila jedan gutljaj i zatim podigla pogled preko ivice čaše.

— Hm, lepo je! — osmehnu se plavuša. — Vi ste ovde samo u prolazu, ili ostajete duže?

— U prolazu, lepoticе! Sutra već putujem dalje. Santa Fe.

— Sigurno se bavite poslovima oko stoke, zar ne?

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom. Nije rekao ništa.

— Neki dobri ugovori i sigurno zarađujete gomilu para, mister?

Čak i da je prostitutka, ipak nije od one jeftine vrste, pomisli Zapadnjak.

— Zarada? Može se podneti — odvrati on mirno.

Podigla je čašu i osmehnula se.

Njene vatrene oči presekle su Zapadnjaka.

— Živeli, mister! — uzviknu ona. — Neka vam posao cveta!

Tog trenutka, prišao je konobar i naklonio se ispred Zapadnjaka.

— Možda vam ta dama dosađuje, mister? — upita on.

Zapadnjak odmahnu rukom.

Znači, njegova pretpostavka je ipak bila tačna!

— Donesite nam još jednu bocu vina! — reče on kratko.

Konobar se odmah udaljio.

— Zovem se Lia — reče žena.

— Ja sam Šejn — predstavi se Zapadnjak.

Ponovo je otpila gutljaj iz čaše i uperila svoj pogled prema njegovim očima.

— Nema šta da krijem, zgodan ste momak — reče ona tiho. — Da li vam je to poznato?

Šejn se osmehnu zagonetno.

— Koliko sam zgodan, Lia? — upita on i istovremeno se okrenuo prema vratima.

Tog trenutka Džon Forster je napuštao prostoriju u pratnji simpatične glavice sa crnim loknicama i neprimetno mu namignuo.

— Što da se igrane mačke i miša, koštaće vas dve stotine dolara, mister. Ali, zato ću ostati pored vas do jutra. A, kad budem pošla, poželete da ponovo budem s vama.

— Pa, probaću, madam — reče Šejn tiho.

Pružila mu je ruku. On je hteo da je prihvati, ali, žena je brzo povukla unazad.

— Morate mi platiti unapred, mister!

Šejn razvuče lice u grimasu. Smejao se.

— Ovde za stolom? — upita on iznenađeno.

Konobar je doneo novu bocu i ponovo se udaljio.

Zapadnjak se maši rukom u džep i pruži joj novac ispod stola. Ona prihvati.

— Ti si stvarno sladak momak — ciknu ona zadovoljno.

— Od ovog trenutka počinje tvoje vreme. Nećeš valjda da ga provedeš ovde u restoranu

Zapadnjak napuni čaše vinom.

— Da popijemo još po jednu! — predloži on.

Osmehivala se.

— Kako ti kažeš, ljubavi! — reče ona nežno. Uхватила je Zapadnjakovu ruku i nežno je milovala.

Bila je skoro ponoć kad je visoki čovek sa Liom napustio trpezariju.

Mlada, lepa i jedra! Žena, kakvu bi čovek pozeleo pored sebe.

Dok su se penjali stepenicama, njena zadnjica se zavodnički njihalala ispred Šejnovih očiju. Osvrnula se da vidi da li je Šejn to primetio.

— Molim te, ne pali svetlo! — reče ona tiho, kad su ušli u sobu.

Naslonila se na njega i počela vatreno da ga ljubi. Skinula je njegovu jaknu.

Ali, kuda je to odnela? Žena je odjednom nestala u mraku i nastade neka preteća tišina koja nije slutila na dobro.

Šejn se kasno setio da opipa mesto gde je stajao njegov revolver.

Ta nevaljalica odnela je ne samo njegovu jaknu, već je, uz put, pokupila i Zapadnjakov „kolt”.

Šejn kresnu šibicu i ljutito opsova.

Ugledao je Liu kako stoji naslonjena na zid iza kreveta, a njen pogled pun strepnje bio je uperen u četvoricu momaka koji su s revolverima u rukama ledenim pogledima odmerili visokog čoveka. Jedan od njih upalio je lampu.

Zapadnjaku je ostalo još samo to gorko zadovoljstvo da se njegova pretpostavka o tome, da je devojka, u stvari, neka

prevejana prostitutka, koju su podmetnuli samo kao mamac da bi ga uhvatili u klopku, u potpunosti obistinila.

Momci su izgurili devojkicu napolje, zatvorili vrata i pošli polako prema njemu.

Šejn je pomislio na to da se Džon Forster verovatno nalazi u istom položaju, kao i on sam.

— Ne mrđaj, mućačo! — ciknu jedan momak prigušeno. — Ta devojčura se više neće vratiti. Ovo što se dosad desilo samo je neka vrsta predigre. A, sada prelazimo na ono glavno, mućačo!

— Šta vi hoćete od mene? — upita Šejn.

— Hoćemo da znamo ko se toliko interesuje za Vorimena — reče snažni momak, koji se nalazio ispred njega. Njegov „kolt“ je preteći prišao još bliže Zapadnjaku. — Da li su to rančeri iz La Reda ili ti matori jarci iz Vašingtona? Na to pitanje ćeš nam ti odgovoriti, momče!

— Ništa mi o tome nije poznato! — tvrdio je Šejn. — Ja sam plaćen samo zato da Džeta Matsa...

Nije uspeo da izgovori rečenicu do kraja. Snažan udarac sručio se na njegovu glavu. Ispred očiju visokog čoveka stvorili su se plavi kolutovi. Zapadnjak je brisao levom rukom svoja usta.

— Odgovaraj, pasji sine! — viknu momak besno. — I, nemoj tu da vrdaš! Istinu na videlo, razumeš! To je ono što hoćemo od tebe, da li ti je jasno?

Ostala trojica momaka su se cerili pakosno.

Zapadnjak je bio ljut kao ris. Pokušao je samog sebe da smiri. Ali, izgleda da je ovde već kucnuo čas za obračun.

Onako polusavijen od snažnog udarca revolverom po glavi, Zapadnjak se odjednom kao panter bacio prema momku koji ga je prethodno tresnuo po glavi, zabio mu je svoju glavu u trbuh i odbacio ga prema zidu. Čovek je tresnuo o tvrdu pozadinu i skoro dopola pao preko Zapadnjaka.

Šejn se sada skoro sasvim ispravio, s teškim telom preko sebe i „koltom“ koji je za tren oka uspeo da istrgne iz ruke momka koji ga je njime udario po glavi. Telo i noge tog čoveka sada su ga zaklanjali skoro do kolena.

„Kolt“ u njegovoj ruci bljunu vatru.

Trojica momaka bili su toliko iznenađeni da su ispustili revolvere iz svojih ruku i podigli ruke uvis, kad je olovo davolski opasno počelo da zviždi oko njihovih ušiju.

— Napolje! — prasnu Zapadnjak besno.

Momci nisu sačekali da im se kaže dvaput. Stuštili su se prema vratima i hitro potražili stepenice.

Pucnji su se svakako morali čuti. Zapadnjak je stavio onesvešćenog čoveka preko kreveta i oprezno prišao vratima. Otvorio ih je i osvrnuo se unaokolo.

— Ma ko je to pucao? — upita Šejn starog čoveka koji je tog trenutka izašao iz sobe koja se nalazila nasuprot njegovoj.

Hodnik je bio pun hotelskih gostiju koji su se uplašili i istrčali iz soba da vide šta se dogodilo.

— Meni se čini da su se pucnji čuli u vašoj sobi, mister! — promuća stari čovek i zakopča svoj ogrtač. — Bar tako se ovde meni učinilo.

Zapadnjak pogleda prema stepenicama.

— Da li je stvarno neko pucao, ili sam ja to samo sanjao? — upita on.

Niko nije odgovorio. Svi su gledali čas u njega, čas u starog čoveka.

Šejn odmahnu rukom.

— Laku noć, ljudi! — reče on.

Zatvorio je vrata za sobom i zaključao ih. Ljudi napolju su još dugo galamili, ali to mu nije smetalo.

Uzeo je „kolt” u ruku.

To svakako nije ni bilo potrebno, jer čovek nije bio tako brz.

Najpre je prodrmao svoju glavu, pogledao na jednu i drugu stranu, a zatim se naslonio na svoje laktove.

— Sami smo, amigo! — obavesti ga Šejn i poigra se „koltom” u svojoj ruci. — Ali, sada je u pitanju nešto drugo. Ja postavljam pitanja! Je li jasno?

Čovek podiže noge sa kreveta i spusti ih na pod. Počešao se iza uвета.

Preteći pogled preseče Zapadnjaka i on se povuče korak nazad, kako tom čoveku ne bi pružio priliku da ga iznenadi na isti način kako je Šejn njega iznenadio. Jer, ti nitkovi uče jako brzo i treba ih se čuvati.

— Ko je vas poslao ovamo? — upita Zapadnjak.

Čovek je trljao nos rukom.

— A, ko bi drugi?

— Znači, Vorimen!

Čovek potvrdno klimnu glavom.

— Gde se on nalazi?

— Ovde-onde, tuda-svuda — odgovori čovek šeretski.

— Ali, šalu na stranu čoveče, ja želim da saznam tačno gde se on nalazi! — viknu Zapadnjak i poturi mu cev pištolja pod nos.

— Ovde negde u okolini, na nekom ranču.

— Gde?

— Mislim da je to „Kent ranč”.

— E, to je već nešto! — osmehnu se Šejn. — Ali, moraš razmisliti i prisetiti se tačno. Jer, Kent ranč ne mora da znači ništa, ako ne znam gde se nalazi. Ti izgleda mene smatraš nekom budalom. Igraš se sa svojim sopstvenim životom, amigo! Uostalom, razmisli i sam. U tom slučaju ostaće jedan čovek

manje koji želi moju smrt. Ako sam se dobro proračunao. Ili ti imaš neko drugo mišljenje?

— On se nalazi u Las Krusesu.

Zapadnjak nasloni cev pištolja na njegovo čelo.

— Bar juče je tamo bio — dodade čovek.

— A, ko ga je obavestavao o meni? — upita Šejn ljutito.

— To hoću da znam. Naredio je da me u Kampečeu izbace iz voza. Ko bi mogao biti taj sveznalica da bude obavešten o tome da se ja nalazim u tom mestu?

— To stvarno ne znam, Šejne — odvrati čovek. — Ja, inače, ne radim za njega. Radi se samo o ovom poslu.

Zapadnjak spusti cev revolvera.

— Gubi se! — naredi on.

Čovek ga pogleda zbunjeno. Ustao je i krenuo prema vratima. Uz put je dohvatio svoj šešir sa patosa, a zatim brzo otključao vrata i izašao napolje.

Šejn baci čovekov revolver na sto. Zaključao je vrata i podigao sa poda svoju jaknu i „kolt“.

Lia je jednostavno ispustila sve pored zida. Samo ne dvesto dolara. Zapadnjak se isceri. Moraće to da stavi na račun Sedme brigade kad bude šćepao tog Vorimena, ili kad mu bude pronašao makar i najmanji trag u Las Krusesu.

IV

Pasja hladnoća presekla je Zapadnjaka ujutru kad je krenuo prema štali.

Ubrzo se pojavio Džon Forster! Prilazio je sa ulice u svom kaputu golubijesive boje sa cilindrom nakrivljenim na desno uho. Mahao je veselo štapom.

Šejn stavi ruke u džepove i nabra svoje čelo.

— Zdravo, Šejne! — viknu Forster i potapša Zapadnjaka po ramenu.

Visoki čovek nabra obrve.

— Zar mislite tako obučeni da jašete u Meksiko? — upita on osmehnuvši se kiselo.

— Zašto da toliko žurimo, hombre? — upita stari kicoš. Ja sam mislio da ostanemo još jedan dan ovde u El Pazu. Vi ste sigurno primetili kakvu sam fantastičnu ribicu upecao. Tako nešto se može sresti samo jednom u životu, momče!

On cele noći nije bio u hotelu. Sada je Šejnu bilo jasno zašto ga posle pucnjave nije ugledao među gostima koji su se pojavili u hodniku.

— Zar se vama moj predlog ne dopada, Šejne? Zašto ću-tite? Zar vam nije bilo lepo s onim plavim anđelčićem?

— Šta da vam kažem, Forstere! — odgovori Zapadnjak i namršti se. — Taj plavi anđeo je izgleda prurušeni đavo lično. Da, u hotelskoj sobi su me sačekali njih četvorica, revolveraši. I, pre nego što sam ja uspeo da shvatim o čemu se radi, ta plava nevaljalica mi je maznula revolver iz futrole.

Džon Forster razvuče lice.

— Opet napad! — viknu on. — Pa, ko, do đavola, tako uporno hoće da vas smakne, Šejne? Da li ste to uspeali da sa-znate?

— Ko? Vorimen!

Džon Forster razvuče lice.

— Ne verujem — gundao je. — Vorimen o tome nema ni pojma. On s tim nema nikakve veze!

— Vorimen se nalazi u Las Krusesu, kako mi je jedan od tih nitkova saopštio.

— Nije tačno! — reče Forster i podiže prst uvis.

Zapadnjak sleže ramenima.

— Što se mene tiče, možemo se sresti u tom mestu Čihua-hua — reče on mirno. — Ali, ja jašem u pravcu Las Krusesa. A, ako vi želite da ostanete još jedan dan, onda molim. Osta-nite.

— Odmah ću se presvući! — reče Džon Forster piskavo. — U štali se nalaze četiri mrkova! Sedla i bisage su pored njih. Ja se vraćam uskoro.

Okrenuo se još jednom.

— Najviše volim da radim sam — mrmljao je Forster. — Kako to oni idioti u Vašingtonu jednom već ne shvate?

Zapadnjak se cerio. Ušao je u štalu. Džon Forster je bio kupio četiri konja. Tri za jahanje i jedan da nosi stvari. Ovaj treći jahaći konj svakako je bio namenjen Vorimenu.

Šejn je osedlao konje, privezao prtljag i natovarao stvari. Ubrzo se pojavio i Džon Forster.

Zapadnjak se zadovoljno osmehnulo.

Forster je na sebi imao crno kožno odelo i dugačak kaput. „Kolt” se nalazio u kožnoj futroli sa kaišem preko ramena. Pravi pravcati konjički oficir.

— Sve je spremno — reče Šejn.

Džon Forster priđe mrkovu koji je imao bele pruge iznad kopita. Namestio je uzengije na željenu dužinu i okrenuo se prema Zapadnjaku.

— Hoću posle tri dana da budem ponovo ovde u El Pazu — reče on odlučno.

— Do Las Krusesa ima celih sedamdeset milja — opo-menu ga Šejn.

— Požurićemo! — viknu Forster i potera konja iz štale.

— Da li ste vi uvek tako revnosni u službi, Šejne?

Visoki čovek je ćutao. Izveo je ostala tri konja jednog po jednog iz štale.

Džon Forster je već bio u sedlu. U levoj ruci držao je uzde, a njegova desna ruka bila je naslonjena na sedlo. Zapadnjak uzjaha.

— Hajde, šta zaboga sada čekate! — viknu Forster.

— Vašu komandu — reče Zapadnjak i osmehnu se.

Džon Forster stisnu usne. Bez reči je poterao konja, a Zapadnjak pođe za njim.

Ubrzo je El Pazo ostao iza njih. Jahali su poštanskim putem, koji je vodio prema severu.

— U Las Krusesu ću odlučiti da li ćemo Vorimena predati šerifu, ili ćemo ga sami sprovesti u Dalas — oglašuje se Džon Forster posle izvesnog vremena. — Najpre se moramo uveriti da li on u tom gnezdu ima svoje ljude koji mogu da ga oslobode iz zatvora.

— Ako ga uhvatimo! — dobaci Šejn.

Džon Forster ga pogleda ljutito.

— Razume se! — viknu Forster ljutito i namršti se. — To sam i ja mislio, svakako.

Jahali su ćutke izvesno vreme, a onda se začuo glas Džona Forstera.

— Niste baš prijatan saputnik, Šejne. Pretpostavljam da ste već odavno primetili da nas neko prati. Da li ste to hteli da zadržite za sebe, ili se ja varam?

Šejn zbunjeno zavrte glavom. Njemu je već odavno bilo prešlo u naviku da se stalno osvrće unazad, a pogotovu onda kad mu se radi o glavi. Tako i ovog puta nijednog trenutka nije ispuštao iz vida predeo iza svojih leđa. Ali, stvarno nije primetio bilo šta što bi ukazivalo na to da ih neko goni. Okrenuo se još jednom. Međutim, nije video ništa. Slegao je ramenima.

— Naravno da sada ne možete da ih vidite — objasni mu Džon Forster. — Nalaze se u onoj tamo udolini, zaklonjeni brdom, onako koso od nas.

Skrenuo je konja s puta. Šejn je učinio to isto.

Ćim su zašli iza prve gomile stena Džon Forster je sjahao. U njegovoj ruci nalazila se puška.

— Jašite dalje, Šejne! — reče on prigušenim glasom. Dobacio je uzde svog konja Zapadnjaku.

— Vi znači, hoćete sami...

Forster ga prekide besno.

— Uvek sam dosad sam izvršavao zadatke. Često sam imao za vratom i više od četvorice gonilaca i sredio sam ih. Zar da sada zovem i vas?

Zapadnjak je poterao konje dalje. Forster je otišao u zaklon i pritajio se.

Posle nekoliko minuta pade prvi pucanj.

Zapadnjak zaustavi konje i okrete se unazad. Uzeo je „vinčesterku” u ruke i pokušao da raspozna šta se dešava tamo.

Nastala je paklena grmljavina. Šejn oceni da je odjeknulo više od petnaestak pucnjeva. A, zatim se odjednom sve utišalo.

Zapadnjak se ugrize za usnu. Samog sebe je prekorevao kako je mogao tako olako da pristane da ostavi tog čoveka samog protiv te četvorice momaka koji su ih progonili, to je sada bilo sasvim jasno.

Šejn je okrenuo konja i odlučio se da se vrati i vidi šta se tamo dešava. Ali, skoro istog trenutka pojavio se Džon Forster. Zadovoljno se približavao visokom čoveku, mlatarajući „vinčesterkom” kao da je ona običan štap.

— Pretpostavljam da su to bili oni junaci koji su vas sinoć sprečili da uživate u čarima lepe plavuše, Šejne — reče on osmehnuvši se. — Bilo ih je četvorica momaka, isto kao i sinoć, zar ne?

Zapadnjak je ćutao. Forster se vinuo u sedlo.

Jahali su dalje.

— Da nisu slučajno pomenuli Vorimena? — upita Zapadnjak posle izvesnog vremena.

Forster je povukao uzde i iscerio se, kao da nije verovao svojim ušima da taj čovek može tako nešto da pita.

— Da li se vama učinilo da ja s njima nešto razgovaram? — upita on.

Zapadnjak je ćutao. Možda je stvarno pogrešno ocenio tog čoveka?

Kad su nešto kasnije ponovo izašli na put nije se video nijedan jahač da se vraća natrag u El Pazo. Šejn je bio ubeđen da im je Džon Forster dobro isprašio tur i da ih više nikada u životu neće sresti.

— Teramo konje suviše brzo — opomenu Šejn Forstera. — Premorićemo ih bez potrebe, jer iza nas nema nikog, ili, pak, vi mislite drukčije?

— Retko mi se dešava da ja pokušavam da umaknem goniocima, Šejne. A, konje nisam kupio da ih mazim. Oni moraju što pre da nas odnesu u Las Kruses. Tamo će se odmarati jedan dan, to im je dovoljno. A, onda se vraćamo natrag, momče!

Usred noći stigli su u Las Kruses. Ispred hotela je još uvek goreo fenjer. Sjahali su, ostavili iscrpljene konje pored pločnika i ušli unutra. Džon Forster je držao „vinčesterku” u rukama.

U predvorju im je u susret došao neki stariji čovek.

— Dobrodošli u moju kuću! — reče on slično i osmehnu se. — Želite li, možda jednokrevetne sobe, džentlmeni?

— Nismo došli dotle! — viknu Forster. — A, da li kod vas stanuje Vorimen?

Mršavi čovek namesti grimasu na licu.

— Možda me niste razumeli? — isceri se Forster.

— Da li ste vi ovamo došli samo zato da se raspitate za moje goste? — upita vlasnik hotela.

— Broj sobe! — viknu Forster besno. U njegovim očima sevnulo je stotinu munja.

— Četrdeset sedam!

Džon Forster namignu Šejnu i pokretom glave pokaza mu prema stepenicama.

— U sobi četrdeset sedam je mister Vorimen stanovao do danas — reče mršavi vlasnik hotela. — Jutros je otputovao.

— Zna li kuda, mister? — huknu Forster.

— Da, znam. U Santa Fe!

Džon Forster spusti bradu i neodlučno pogleda Zapadnjaka.

— Jednokrevetne sobe — reče visoki čovek mirno. — A, ako je neko još budan neka se pobrine o našim konjima.

— Ne brinite, mister — odvrati vlasnik hotela. — Odmah ću pozvati momka koji će to učiniti.

Šejn je sredio formalnosti oko prijavljivanja. Džon Forster je uzeo ključeve od svoje sobe, izgubio se i više se nije pojavljivao.

Međutim, uprkos umora od tako dugog jahanja, Zapadnjak je ipak hteo nešto da jede. Bio je gladan kao vuk.

— Ima li još nešto u kuhinji što bi moglo da utoli glad, mister? — upita on.

— Kako da ne, ser! Dođite!

Starac je bio neobično ljubazan i prijatan čovek. Nešto kasnije seo je za Zapadnjakov sto i popio čašu vina s njim.

— Da li mister Vorimen putuje sam, ili ima pratnju? — upita Zapadnjak jednog trenutka.

Starac se osmehnu.

— Mister Vorimen je čovek koji voli društvo — odgovori on i osmehnu se zagonetno. — On nikad nije sam i uvek se oko njega nalaze ljudi.

Zapadnjak se osmehnuo.

— A, šta bi to trebalo da znači? — upita.

— Od njega se, očigledno, više ništa nije moglo saznati.

V

Zapadnjaku je dugo šuštalalo u glavi od vina koje je uveče popio. Probudio se tek kad je sunce već visoko odskočilo na nebu. Skočio je uplašeno i brzo prišao prozoru.

Prosto nije verovao svojim očima u ono što je ugledao.

Ispred hotela je stajala elegantna kočija u koju su bila upregnuta četiri konja. Džon Forster je pomogao crnokosoj de-

vojci sa loknicama koju je upoznao u El Pazu da siđe iz kočija. Neki čovek je skidao njene kofere.

Sejn se brzo obukao i sišao dole.

Džon Forster i devojka sa loknicama stajali su na recepciji i razgovarali sa vlasnikom hotela.

— Ah, Šejne! — uzviknu Forster veselo. — Dođite da vam predstavim mis Lu Sander. Zamislite, toliko se zaljubila u mene da je doputovala ovamo!

Zapadnjak se osmehnuo zagonetno. Devojka sa loknicama okrete se prema njemu i pruži mu ruku. Pri tom ga je ispitivački gledala pravo u oči.

— Drago mi je što mogu da vas upoznam, mister Šejne! — cvrkutala je ona.

Njen pogled mu je bio dovoljan. Zapadnjak je odmah odlučio da se što pre rastane od ove crnooke brbljivice. Bilo mu je jasno da je Vorimen sva obaveštenja dobijao od nje, a njoj se Džon Forster poveravao u krevetu. Pošto je to uvek uspevala da sazna bez po muke, Vorimenovi ljudi nisu pokušali da smaknu Džona Forstera.

Kočijaš je vukao kofere uz stepenice gore na sprat. Lu je krenula za njim.

Džon Forster je koraknuo u nameri da krene za njom. Zastao je i iscerio se prema Šejnu.

— Toliko se zaljubila u mene, Šejne, da je krenula ovamo za mnom — šaputao je on.

Zapadnjak besno zgrabi njegovu jaknu i privuče ga sebi.

— Vi, stari gavrane — procedi kroz zube. — Guju ste stavili u svoja nedra. Zar ne shvatate u kom grmu leži zec? Dobro se čuvajte, da vam ta rospija noćas ne zabije nož u trbuh!

— Jeste li poludeli! — ciknu Forster.

Zapadnjak ga pusti. Pogledao je naviše prema stepenicama. Zavodničke loknice su bile nestale. Uneo se ponovo Forsteru u lice.

— Odakle ona zna da smo mi odjahali za Las Kruzes?

— Ja sam joj rekao, stvarno!

— Da, isto tako kao što ste joj rekli da ću ja dojahati u Kampečea u El Pazo, zar ne?

Oči Džona Forstera se raširiše.

— Kako ste došli na tu ideju, Šejne?

— Vi ćete se izgubiti odavde kud god vam srce želi — frknu Zapadnjak besno. — Dalje nastavljam ja sam.

Okrenuo se od Džona Forstera i napustio hotel. Prešao je na suprotnu stranu ulice i uputio se prema šerifovoj kancelariji.

Serif Las Krusesa bio je Meksikanac. Širokih ramena, težak, debeo ili bar dobro uhranjen. Njegova koža presijavala se kao stara orahovina.

— Sta mogu da učinim za vas, senjore? — upita on kad je Zapadnjak ušao u kancelariju.

Visoki čovek skide šešir.

— Po nalogu savezne vlade tražim Vorimena — obavesti ga Zapadnjak. — Da li mi možete pomoći?

— Sedite!

Zapadnjak je poslušao.

Serif je naslonio svoje debele ruke na sto i iscerio se.

— I ja tražim Vorimena, amigo. Po nalogu zakona.

— Bio je tu u Las Krusesu. Zašto ga niste uhapsili?

— Da li poznajete mister Vorimena?

— Ne! — priznade Šejn.

Krupna šaka šerifa spusti se na njegove grudi.

— Ali, ja ga poznajem — reče. Izvadio je iz ficke stola i raširio jedan papir na sto. Bila je to poternica. — Evo, pogledajte ovo. Za Vorimenom je raspisana poternica i njegova glava vreda tri hiljade dolara. Znači, vi želite te pare, momče?

— Pa, možda!

— Onda dajem vama prednost — nasmeja se Meksikanac i ponovo spusti ruku na svoje grudi. — Ja, Šandor Maria Pegazus Aurelio Štofelfild, dajem vama prednost iz jednostavnog razloga što nisam u stanju da ga izvučem iz kruga njegovih revolveraša, koji ga čuvaju i dan i noć.

— Izgleda da je otputovao za Santa Fe.

Šandor Maria Pegazus Aurelio Štofelfild odmahnu rukom.

— To je on svima ispričao, ali ja u to ne verujem — viknu šerif ljutito. — Moji mladići koji jašu magarce, pratili su ga iz daljine i znam sigurno da je odmah iza grada skrenuo prema severu. Jašite prema Demingu! To je pedeset milja odavde. Tamo on ima jednu ogromnu hacijendu.

Krupni čovek podiže svoja snažna ramena.

— Ali — nastavio je šerif posle izvesnog vremena — kako ćete mu se približiti, to morate sami da smislite. Ja sam pokušao u Demingu. Bio sam tamo. Ali, hombre, pogledajte me! Zar da im pružim priliku da me izrešetaju kao staru vreću?

Kucnuo je sebe po stomaku i nastavio.

— Ovaj burag koštao je mene đavolski mnogo novca, dok se tako zaokruglio. Zar da ga ti nitkovi izrešetaju olovnim kuglama? Ne, hombre. To od mene ne može da zahteva nijedan zakon na ovom svetu!

— A. da li poznajete neku mis Lu Sander, šerife?

— Devojka sa crnim loknama?

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Čuvajte se nje kao od kobre, mister! Ona je ovde stigla pre njega i mislim da će krenuti za njim.

— Da li je to njegova ljubavnica?

Meksikanac je mahao debelom rukom tamo-amo.

— Nisam siguran — reče. — Jednom sam primetio kako ona viče na njega, a on sluša i čuti. Ali, meni se čini da to ne mora ništa da znači. Možda je to bila samo varka, razumete, mister? Eto, dodite kod mene kući kad budem popio neku čašicu više. Moja stara urlaće kao razbesnela lavica, a deca će se okupiti oko nje kao ti Vorimenovi revolveraši, tako da ću ja izgledati jadno, kao kakva bedna skitnica koja je slučajno navratila u kuću. Ja ne samo da jedem mnogo, ponekad i popijem dosta. A, od sve moje dece jedino je onaj najmlađi debeo. Ostali su mršavi kao i moja stara. Ali taj mali debeljko zna račun odlično. To ne biste poverovali svojim ušima, mister! Dva-deset i sedam podeljeno sa četiri. Devet! Izbaci kao iz topa. Šest puta šest, trideset i sedam. Kao iz rukava. A, sva deca su mi vredna i dobro uče.

Za trenutak je zastao, a zatim nastavio.

— Ja sam tom malom debeljku pokazao kako se računa i on je to đavolski brzo naučio od mene. A, računanje je moja najjača strana. To je poznato nadaleko.

Zapadnjak ustade.

— Mnogo vam hvala Šandor Mario i...

— Možete me zvati Leo, mister Šejne. Jednostavno Leo. Ranije su me zvali Leopard. Ali danas! — smeja se tako glasno da je njegov trbuh poigravao. — Danas je od toga ostalo samo to Leo.

— Ja mislim da nije baš tako, ali ipak hvala vam, Leo. Mnogo ste mi pomogli. Kažem vam iskreno.

— Ako nekad treba da izračunate nešto posebno teško, onda se obratite meni. Leo zna sve račune, mister! Tri puta sedamnaest je pedeset i dva. To sam jednom naučio i ja to nikad više neću zaboraviti, razumete! To se ureže u pamet.

Zapadnjak je klimnuo glavom i osmehnuo se debelom šerifu. Stavio je šešir na glavu i izašao iz kancelarije.

Elegantna kočija je još uvek stajala ispred hotela. Ali, konji su bili ispregnuti i odvedeni. Znači, zaprega ipak neće krenuti za Vorimenom. Nešto kao da nije bilo u redu. A, i ti rezultati koje je šerif u svojim računima pominjao nisu bili tačni.

Zapadnjak pređe na drugu stranu ulice. Hteo je tu crnokosu ženu da najuri iz ovog mesta, a Džonu Forsteru da očita dobru lekciju. Već nekoliko puta dosad taj sedokosi zavodnik umalo nije izgubio glavu zato što je bio tako lakomislen.

Međutim, odjednom je zastao. Pokolebao se. Ali, to je trajalo samo delić sekunde, a zatim je nastavio da korača, da ne bi odao da je primetio nešto sumnjivo.

A šta to?

Malo mesto bilo je obasjano vrelinim sunčevim zracima. Belo obojene kuće sa crvenkastim krovovima izgledale su tako kao da su pognule glave pod vrelinim sunčevim zracima i želele da se

naslone na obližnje brežuljke. Ljudi su se povukli u kuće i pozatvarali vrata i prozore da bi se nekako zaštitili od sparine. Nigde nikog!

Zapadnjak odmeri sve unaokolo. Oprezno je prilazio hotelu i budno motrio na sve strane. Munjevito je otvorio hotelska vrata i bacio se u stranu.

Iz hotela odjeknuše pucnji iz „vinčesterke” i iz dve „sačmarice”. Iz njihovih cevi suknu plamen i zaseni Zapadnjaka. Ali, jednim panterskim skokom on je izbegao smrtonosno olovo i sada se nalazio u zaklonu.

Sačma i olovne kugle zasuše i elegantne kočije. Neka pri- lika u crnom odelu pade na pločnik i ostade da leži na leđima. Ruke i noge se ispružiše u stranu.

Bio je to Džon Forster. I, sada više neće biti tih obaveš- tenja koje je crnokosa devojka sa loknicama prenosila Vori- menu. Ali, u nečem su se ipak prevarili. Šejn nije bio upucan i svakako će im zagorčiti još koji trenutak.

Visoki čovek pribio se uza zid i izvadio „kolt”.

Pucnjava prestade. Šejn obrisa rukom znoj sa čela.

A, onda odjednom, iz hotela sjuriše dvojica momaka s oružjem u rukama. Okrenuli su se brzo prema njemu, ali ni- jedan od njih nije uspeo da uputi olovnu kuglu u pravcu Šejna.

Zapadnjakov „kolt” je bio brži. Njih dvojica padoše kao pokošeni. Ali, izgleda da nisu bili pogođeni tako opasno.

Zapadnjak je ponovo napunio pištolj. Zastao je za trenu- tak spreman za borbu, a zatim je potrčao prema sporednim vratima, koja su vodila iza hotela.

Na istu ideju došli su i njegovi protivnici, ali već je bilo kasno. Zapadnjak je otvorio vrata. Naleteli su direktno na cev njegovog revolvera. Jedan je pao kao klada na pod, a ostala dvojica umakoše u predvorje hotela.

— Stoj i odloži oružje! — viknu Zapadnjak.

Oni se nisu obazirali na njegov poziv.

Šejn je potrčao za njima kroz hodnik. Nije hteo da im puca u leđa. To mu nikad u životu nije palo na pamet i bilo mu je odvratno. Dvojica momaka istrčali su na ulicu i potrčali jedan levo, a drugi desno.

Kada je Zapadnjak došao na mesto gde su se ranije nala- zile elegantne kočije, tamo nije bilo nikoga. Prazno. Opsovao je grubo i još jednom se osvrnuo unaokolo. Zatim se ponovo uputio u hotel.

Lu Sander potrčala je brzo niz stepenice. Užas i očajanje ogledali su se na njenom licu.

— Džone! — kriknu ona i potrča pored Zapadnjaka prema ulici.

Šejn je otpratio pogledom. Da li se možda prevario u svo- joj oceni, kad je u pitanju ova devojka.

Obišla je oko prazne kočije i bacila se na nepokretno telo

Džona Forstera. Zapadnjaku se učinilo da je taj njen bol zaista iskren.

Gosti hotela i posluga pojaviše se u sali. I, vlasnik hotela ubrzo je bio pored Šejna. Zbunjeno je zurio u Zapadnjakovu ruku u kojoj se nalazio „kolt“.

Šejn brzo vrati oružje u futrolu i požuri na ulicu.

— Brzo, pozovite lekara! — čuo je Zapadnjak kako vlasnik hotela naređuje posluži.

Lu Sander podiže pogled kad je Zapadnjak stigao do kočije. Suze su tekle neprestano niz njeno lepo lice.

— Zaboga, pa on je mrtav čovek! — uzviknu ona očajno. — A, ko je to pucao na njega?

Zapadnjakovom oštrom oku nije promaklo da je Džon Forster još pre upucavanja bio ubijen. Njegov grkljan je još ranije presečen. To se sasvim lako moglo videti. I, to nožem.

— Možda je bolje da ne kukate, madam! — reče Zapadnjak.

Devojka ga je pogledala kao da nije razumela šta je on kazao.

— Ipak, pozovite doktora, mister Šejne! — reče ona kao da nije razumela ono što je visoki čovek rekao.

— Ko je ovde pucao? — začuo se prodoran glas.

Zapadnjak se brzo okrenuo. Iza njega je stajao debeli šerif, namrštivši se. Ljudi su se već bili okupili unaokolo i posmatrali šta se dešava.

— Vorimen! — odgovori Šejn. — U najmanju ruku on je naredio da se puca.

— Ko ste vi? — upita šerif oštro.

Zapadnjak razvuče lice. Ali, šerif nije ni sačekao odgovor. Prišao je devojci sa loknicama i podigao je.

— Hajde, smirite se, mis Sander — reče on blago. — Nema više nikakvog smisla da se tu zadržavate, taj čovek je mrtav.

— Oh, Leo! Ko su ti ljudi koji su ga upucali? — upita ona kroz suze.

Debeljko odmeri pogledom Šejna.

— Prepustite to sve zakonu, madam! — reče. — Ja ću već pronaći te nitkove.

Odveo je u hotel.

Zapadnjak je bio utučen. Kao da ga je neko mlatnuo ogromnim maljem po glavi. Nije imao snage da glumi i prepustio je uloge onima koji se u to bolje razumeju.

Vratio se u hotel, uzeo svoje stvari iz sobe i uputio se prema recepciji.

Tamo dole bilo je puno radoznalih. Kroz otvorena vrata mogao je da vidi crne loknice na lepoj glavi Lu Sander i debelog šerifa.

Vlasnik hotela stajao je iza šanka. Zapadnjak je platio račun za sebe, a i za Džona Forstera.

— Tužna priča, mister! — mrmljao je sedokosi vlasnik hotela. — Meni tu nije sve sasvim jasno. Da li je vaš saputnik imao neprijatelje u ovom kraju.

Zapadnjak nije odgovorio.

— Siguran sam da ću se bilo kad vratiti ovde — reče Šejn posle izvesnog vremena.

Vlasnik hotela se osmehnuo.

— Biće mi drago ako bude tako — reče stari čovek.

— Nisam baš siguran da ćete se jako obradovati — procedi Šejn kroz zube. — Jer, onda ću verovatno morati da zatvorim ovaj vaš ćumez. Ipak, zamolio bih vas da se postarate da Džon Forster bude pristojno sahranjen. Kao naknadu za to, ostavljam vam tri konja.

— Ne brinite mister, svakako...

— Zovem se Šejn. Nemojte zaboraviti to ime!

Stari sedokosi čovek je zbunjeno buljio u visokog čoveka. Ali, Šejn se više nije obazirao na njega. Okrenuo se i krupnim koracima ušao u štalu gde je osedlao konja.

Kada je izveo za uzdu mrkova napolje, ugledao je nekog mladog Meksikanca. Bio je to dečak koji je mogao imati oko petnaestak godina.

— Debeli Leo vam poručuje da ne treba da krenete u Deming. To neće biti dobro. Jer tamo vas očekuju i spremaju vam đavolski gadnu poparu.

Zapadnjak se vinu u sedlo.

— Debeli Leo neka brine o svom stomaku, a ja znam šta radim. Ali, ne! Sačekaj momče! Evo zadatka za njega: brod je dugačak sto osamdeset, a širok trideset i pet stopa. Visina mu je sedamnaest stopa. Koliko godina ima kapetan?

Dečak se osmehnuo. Razmišljao je.

— Vi znate rešenje, mister? — upita.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Da, znam — odgovori visoki čovek. — Kapetan ima pedeset i pet godina. Leo treba da mi kaže kako sam to izračunao.

Dečak je ćutao izvesno vreme.

— Sigurno ste pitali kapetana, mister?

— Pogodio si, momče — odvrati Šejn i osmehnu se zadovoljno. — Ali, molim te da tu tajnu ne odaš debelom šerifu. Važi?

Mladi Meksikanac podiže ruku uvis. Bio je to znak da neće odati tajnu.

— Neću, sigurno.

Zapadnjak potera konja.

— Nemojte jahati u Deming, mister! — doviknu dečak piskavim glasom. — Ja sam siguran da debeli Leo neće uspeti

da reši zadatak, ali uveravam vas da je on jako vešt čovek. Njemu se treba diviti, jer on jednostavno zna sve.

— Čuvaću se u Demingu, momče — osmehnu se visoki čovek.

Dečak je stao i još jednom podigao ruku.

Šejn je izjahao iz sela. Okrenuo je konja prema zapadu.

VI

To mesto Deming nije bilo daleko od granice Meksika.

Kao i Las Kruses, odmah se moglo приметiti da je ovaj predeo nekada pripadao Meksikancima. Skoro devedeset procenata stanovnika ovog sela bili su Meksikanci i uglavnom su živeli od prodaje predmeta koje su izrađivali od gline, a ostali su svoj hleb zarađivali izradom sedla za konje ili štavljenjem kože.

Međutim, ovom selu pripadale su i dve hacijende na kojima se gajila stoka. Na jednoj od njih su čuveni rančero bikovi za borbu u arenama.

Zapadnjaku je već na prvi pogled bilo jasno da je to neobično bogato selo.

Njega, znači, čekaju u Demingu! Jasno! Mora stvarno biti oprezan i spreman. Tu više nema vrdanja. Krenuo je na sve ili ništa, i sada više nema povratka.

Kroz Zapadnjakovu glavu prolazile su razne misli. Ali, ni na kraj pameti mu nije palo da će ga u Domingu sačekati Vorimen lično. U to ne bi poverovao čak i da je takav san usnio.

Visoki jahač zaustavio je konja ispred bodege i kliznuo iz sedla.

Odjednom se zavesa na vratima pomeri u stranu i neki nepoznati čovek, očigledno Amerikanac, pojavi se na vratima.

Bio je snažan i visok. Lice mu je bilo upadljivo, ramena široka kao planina. Uglovi usana savijeni, a guste obrve kao kakvi razgranati žbunovi nadvile su se iznad plavih očiju koje su sevale kao hladno čelično sečivo. Njegova tamna, kao katran crna, kosa bila je prošarana srebrnastobelim pramenovima.

To je čovek koga žene vole, pomisli Šejn. Posebno je Zapadnjak bio iznenađen što je taj kršni delija delovao tako otmeno i uglađeno.

Vorimen!

Zapadnjak je imao prilike više puta da vidi skice lica tog čoveka, ali, one su bile loše. Ali, sada je bio siguran. To je bio on i niko drugi. Šejn ni jednu jedinu sekundu nije posumnjao u to.

— Drago mi je što imam priliku da se upoznam s vama, Šejne — reče Vorimen i osmehnu se. — Kažem vam iskreno da sam s nestrpljenjem čekao da se pojavite.

Odmeri je Zapadnjaka od glave do pete i zadovoljno klimnuo glavom.

— Ipak, tačno je ono što sam pretpostavljao — nastavio je Vorimen. — Samo tako snažnom čoveku, kao što ste vi, moglo je da uspe da se probije iz Kampečea dovde. Nego, hajde uđite unutra. Popićemo koju čašu vina.

Šejn se za trenutak kolebao da li da potegne pištolj i da savlada čoveka, koji se nalazio pred njim, jer na ulici nigde nije bilo ni žive duše. Ali, Zapadnjak je osetio da su Vorimenovi ljudi vrebali sa svih strana i da su ga sve vreme imali na nišanu.

Vezao je mrkova, olabavio mu sedlo i ušao polako u bogu.

— Prihvatio sam vaš poziv, mister Vorimene.

Iza šanka je stajao neki debeli Meksikanac. Međutim, Zapadnjak je odmah uočio da je taj čovek jak kao bik.

Za jednim dugačkim stolom sedeli su Meksikanci, njih četvoro ili sedmoro i kockali se.

Sigurno su to ljudi iz sela!

Podigli su poglede, kada je snažni stranac ušao u krčmu i prišao šanku. Odgovorili su učtivo na njegov pozdrav i nastavili da se kockaju.

Zapadnjak se u čudu osvrnuo unaokolo.

Vorimen je počeo da se smeje.

— Šta to tražite, Šejne? upita on. — Moje revolveraše, zar ne? Nemate potrebe da strepite, nas dvojica smo sami.

Vorimen je galantno pokazao rukom prema jednom stolu i ubrzo seo prekoputa Šejna.

— Donesi nam vina, Pedro! — naredi.

Krčmar je to i čekao. Odmah je krenuo prema njihovom stolu sa bokalom vina i čašama. Nasuo je vino i udaljio se.

Šejn skide šešir. Vorimen uze čašu.

— Živeli, Šejne! — uzviknu on veselo.

Nazdravili su jedan drugom.

— Vidite, ja nisam nitkov kako mnogi ljudi tvrde — reče Vorimen, dok je vraćao čašu na sto.

— Šta vi želite od mene? — upita Zapadnjak kratko.

Vorimen podiže pogled.

— A, ja sam celo vreme mislio da vi nešto želite od mene, Šejne. Ja se sada samo branim, a to biste i vi tako uradili da ste na mom mestu.

— Ali, tu ima razlike, mister Vorimene. Ja nisam na vašem mestu.

Vorimen ga pogleda prodorno.

— Vi radite za tajnu službu koja je osnovana pre neko-

liko godina i njom rukovodi vlada u Vašingtonu. Koliko zarađujete?

Znači, Džon Forster. Bio je poludeo za tom nevaljalicom kad je mogao ama baš sve da izbrblja pred njom.

— Hoću da radite za mene, Šejne! — objasni Vorimen.

Zapadnjak se osmehnu.

— Kao gonič robova?

— Sada kada sam vas već upoznao, predložiću vam nešto mnogo bolje, hombre. Jer, revolveraša ima dovoljno. Ja trgovcem s inostranstvom i imam teškoća da dobijem na vreme novac koji mi pripada. Potreban mi je čovek, ovlašćen svim punomoćjima koja su potrebna, da umesto mene putuje u određenu zemlju i da taj novac prihvati. Vrlo interesantan posao, Šejne. Upoznali biste nove krajeve i ljude. A, o lepim ženama da i ne pričamo. Mnogo ćete putovati, skoro uvek ćete biti na putu. A to odgovara vašem temperamentu. A, pre svega, imaćete novca. To je stvarno mesto kao iz bajke za čoveka kao što ste vi.

— Naredili ste da upucaju mog drugara, a sada očekujete da radim za vas?

— Hteo sam ja i vas da uklonim s mog puta, ali mi nije uspelo, Šejne. Vi i Džon Forster ste po nalogu vlade krenuli da me uhapsite. A, kako sam drukčije mogao da se branim? Da odem u Vašington i da im dokažem kako nisam kriv? Moram vam priznati da sam bio jako blizu da takvu jednu suludu misao i ostvarim. Ali, moji prijatelji su me ubedili da to ne uradim. Vašington je za mene tuđina!

— Kažete da ste nevini! Hombre, pa šta je vama? Vi hvatate mladiće i primoravate ih da služe u stranim armijama. Pa, koji bi sudija na ovom mestu mogao da dokaže vašu nevinost?

— To što ste sada rekli je jedna obična kleveta, Šejne — tvrdio je Vorimen. — Da, tačno je da ja posređujem u slanju mladih ljudi kao plaćenika u stranim armijama. Ali, na sasvim dobrovoljnoj osnovi. I to je taj trn u oku onima u Vašingtonu. Nacija ne može da dozvoli da se odliva krv iz njenih vena.

Za trenutak je ućutao i podigao ruke uvis. a zatim nastavio.

— Sinovi američkih majki padaju na bojištu pod tuđom zastavom i na tuđem tlu. Kakve su to samo gluposti! A. pitam ja vas, gde u našoj zemlji jedan mladi čovek može postati vojnik ako to poželi? Posle rata broj vojnika se stalno smanjuje iz godine u godinu. Eto, granična konjica već dve godine ne prima regrute, a stalno otpušta one stare. I. ti ljudi dolaze kod mene. Pa, eto, ima i takvih koji se jave, a potom se pokaju i žele da raskinu ugovor sa mnom. Ali, ja zahtevam da se držimo obećanja, ugovor je ugovor. To se, uostalom, radi u svakom poslu. Znaite šta, Šejne, ja ću do kraja biti prinuđen

da tim momcima u Vašingtonu dobro isprašim tur ako i dalje nastave da me zovu trgovcem ljudima ili goničem robova.

Odjednom je pucnuo prstima i nastavio ga govori.

— Znae šta? Za taj posao mogu da iskoristim vas, Šejne. Da. Pošto kod mene provedete izvesno vreme i uverite se da ja takve prljave poslove ne radim, otputovaćete u Vašington i tamo lupite šakom o sto.

— Ne dolazi u obzir, Vorimene. Staviće me uza zid i upucaće me što sam stao na stranu čoveka koji je naredio da se smakne Džon Forster, umesto da sam tog nitkova predao sudu. Da bih ja u tom slučaju progutao olovo, sasvim je sigurno.

Vorimenovo lice se smračilo.

— Vi i Džon Forster nameravali ste da me uhvatite i odvedete u Vašington, tamo gde ja ne bih imao prilike da se branim. Zato ja i sprečavam takve pokušaje, da bih spasio svoj život.

— Ali, vi nemate pravo da sami krojite svoje sopstvene zakone!

Vorimen je buljio u njega. Zapadnjak je jasno mogao da primeti kako napregnuto razmišlja. Ali, odjednom se lice tog nitkova ponovo razvedri i on udari pesnicom o sto.

— Pozovite odmah sudiju, Šejne. Ali, ovde u ovoj oblasti! Ja ću se odazvati. Morate mi garantovati slobodu, bar dotle, dok se ne dokažu moji prestupi koje mi tovarite na vrat. Neka se podigne optužba i iznesite sve dokaze koje imate.

To je bilo ono najgore.

Zapadnjak nije imao nikakvih dokaza protiv Vorimena. A u stvarima Džona Forstera nije pronašao ništa što bi potvrdilo Vorimenovu krivicu, mada je Forster tvrdio da zna sve zbog čega Vorimen mora da stane ispod vešala. Ali, njega više nije bilo među živima, a te dokaze o kojima je govorio, verovatno je ugrabio Vorimen.

Šta da radi? Da se vrati u El Pazo i da zatraži od Sedme brigade nove dokaze da bi nekoliko nedelja kasnije ponovo počeo sve iz početka? I to sada kada je tog nitkova Vorimena tako reći imao u šakama.

Za njega je stvarno postojao samo jedan izlaz. I, on je bio svestan toga da mu Vorimen neće dozvoliti da se živ izvuče odavde iz bodege.

— Koji bi bio moj prvi zadatak? — upita Šejn.

Vorimen se nasloni nazad na fotelju i nazdravi Zapadnjaku.

— Otputovaćete u Gvatemalu — isceri se on. — Sa kratkim zadržavanjem u Kampeču, naravno. S tim se slažem. To je u neku ruku na putu u tu zemlju.

Znači, taj nitkov ga je stalno pratio u Kampeču, naravno preko svojih ljudi i bio je tačno informisan o njegovoj romansi sa Izabelom de la Roče.

— Predsednik Gvatemale je jedan nepopravljivi kućkin

sin. Dobijam po čoveku hiljadu dolara, koje treba već da mi isplati čim vojnici prođu kroz kapiju kasarne u određenom mestu. A, evo, isporučio sam već dve čete obučених mladića, a nisam dobio ni cent. Moj predstavnik u Gvatemali nije dosad bio srećne ruke.

Zapadnjak se osmehnu kiselo.

— A, zar vi od mene očekujete da ću ja u Gvatemali pojuriti u predsednikov dvor sa „koltom“ u ruci kako bih od njega pokupio vaš dug?

Vorimen se cerio.

— Manje računam na vaš revolver, a više na vašu snalažljivost. Taj predsednik je diktator. On može sam da odlučuje za šta se novac može dati, a za šta ne. Samo ga treba ubediti. Moj poverenik uvešće vas u taj pravi krug ljudi. Poznato mi je gde ste se sve kretali u Kampečeu. Mislim da ste u stanju da pronađete pravi ton za razgovor. Šta je to za jednu državu pola miliona dolara? Smešno! Ali za mene to znači jako mnogo. Preuzeću sve vaše troškove. Mesečno ćete dobijati hiljadu dolara, a od svake sume novca koje uspete da dobijete imaćete još i dvadeset procenata. Zar to nije fantastična ponuda?

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom. Pružio je ruku Vorimenu i već pet minuta kasnije Šejnu je bilo jasno da je tom odlukom sebi sačuvao glavu na ramenima.

— Interesuje me da li moram odmah da otputujem? — upita on brzo.

— Ne! — odvrati Vorimen. Ustao je. — Možda su stigle nove informacije iz Čihuahue. Moguće je da je i novac stigao. U tom slučaju nema potrebe da idete u Nikaragvu, nego ću vas poslati na neko drugo mesto.

Zapadnjak ustade i krenu za Vorimenom prema vratima. Ne samo Meksikance koji su se kockali za stolom, imali su zadatak da štite Vorimena, već su iz svih vrata koja su vodila u prostoriju, iz svih uglova i niša u zidovima, izašli su ljudi cereći se. A takođe na ulici pojavili se njegovi ljudi koji su ranije sa puškama u rukama vrebali sakriveni sa svih strana.

— Na konje! — uzviknu Vorimen.

Jedna kočija stade ispred bodege. Rančer i Zapadnjak se popeše. Jedan od Meksikanaca uhvati Šejnovog mrkova za uzde.

Izašli su iz sela i povorka je krenula prema Vorimenovoj hacijendi koja se prostirala čak do granice.

— Kroz dva dana krenućemo dalje. Čihuahua je mesto u koje ćemo odjahati — objasni Vorimen Šejnu. — A, dotle možete da se odmorite na mojoj hacijendi. Tamo ima svega što je potrebno čoveku da ponovo dođe do svoje unutrašnje ravnoteže, a da i zaboravi ponešto, ako je potrebno.

To što je rančer Vorimen rekao nikako nije bilo preterano. Jedan mali predah je svakako potreban visokom čoveku.

Kad su se elegantne kočije zaustavile ispred hacijende, dve

ljupke Meksikanke su izašle iz kuće. Prihvatile su njihove šešire i Vorimenov bič kojim je terao konje.

Posluga u kući bile su sve samo đavolski dobro odabrane lepe Meksikanke, a jedino je glavna domaćica imala više od dvadeset godina. Ona je naređivala posluži šta i kako treba da se radi.

Vorimen je predstavi Zapadnjaku.

— Ovo je Violeta — reče on i privuče lepu ženu sebi. Šejn je ocenio da ta lepa, vatrena žena ima oko trideset godina. — Ona je duša ove kuće. Ako vam bilo šta zatreba možete se obratiti njoj, Šejne. Nemojte se nimalo ustručivati da joj kažete koja vam se devojka dopada. A, i ona dolazi u obzir ako vam se dopadne.

Uhvatio je Meksikanku za bradu i njena glava se podigla uvis.

— Zar nije tako, Violeta? — upita Vorimen pošto Šejn nije rekao ništa.

Nije odgovorila i oborila je oči. Ali, osmehnula se.

— Šejn će ovde stanovati. Spremi sobu za njega, Violeta — naredi Vorimen. — Ako želi da se okupa, onda spremi sve što treba. Hajde, Šejne, krenite za njom. Ješćemo posle dva sata.

VII

Violeta klimnu glavom Šejnu. Gledala ga je izazivački i Zapadnjak je krenuo za njom.

Vorimen se okrenuo prema jednoj ljupkoj mladoj devojci sa belom kecljicom i kapićom na glavi, koja je baš tog trenutka žurila u kuhinju. Zgrabio je za ruku i privukao sebi.

Zapadnjak je čuo kako se devojka kikoće. Vorimen je odgurnuo veselo od sebe i njegova ruka se brzo spustila niz njenu okruglu zadnjicu koja se tako zavodnički podigla.

Violeta je bila visoka i vitka žena crne kose koja je u talasima padala preko njenih ramena. Odvela je Zapadnjaka na sprat i uvela ga u jednu prostoriju odakle su vodila mnoga vrata.

Crnokosa žena otvorila je jedna.

— Evo, senjore, ovde vam je trpezarija — osmehnu se ona i još jednom odmeri visokog čoveka. — Tu možete da jedete, a ovo vam je soba u kojoj možete da primete goste. I, najzad, senjore, ovo je vaša spavaća soba!

Ostavila je otvorena vrata i pogledala u Šejna.

— Ako želite, možete da isprobate krevet.

Njene oči su ga probole.

Šejn je ušao u sobu. Bila je to prostrana svetla prostorija sva pokrivena tepihom. Iznad dva kreveta, koji su se nalazili jedan pored drugog stajao je baldahin plave boje, a na zidovima su visile slike.

Violeta je prišla krevetu i pritisla ga rukama.

— Mislim da ćete ovde spavati odlično, senjore Šejne.

U njenim očima ponovo se pojavio onaj čudni sjaj, koji je đavolski opasno prodirao do dna srca.

Šejn je uspeo da se smiri. Skinuo je jaknu i počeo da posmatra slike.

— Da li je Vorimen dobar gazda? — upita visoki čovek.

— Jako dobar! — odvrati crnokosa Meksikanka. — Da li želite da se okupate? I, koliko devojaka treba pri tom da vam pomažu?

Zapadnjak je pogleda prodorno. Ona se osmehnu.

— Nama je stalo do toga da se gosti senjor Vorimena ovde dobro osećaju.

— Nisam ja njegov gost, nego radim za njega! — odvrati Zapadnjak osmehnuvši se.

— Ali, on vas posebno ceni — primeti devojka. — Inače vas ne bi doveo sa sobom ovamo u kuću. Oni koji rade za njega stanuju u sporednim zgradama. Takođe i njegovi američki revolveraši.

Skinuo je jaknu.

— Pa, okupao bih se nešto kasnije — reče Zapadnjak.

Ona je prihvatila njegovu jaknu.

— Imate li još kakvu želju, senjore?

— Ako mi nešto bude potrebno zvoniču!

Uputila se prema vratima. Osmehnula se još jednom i ubrzo izašla iz prostorije.

Zapadnjak priđe prozoru. Nema sumnje, to je bio ogroman posed. Sakrivene iza krošnji drveća nalazile su se kolibe Peona. Šejn je ocenio da tu mora biti više od stotinu porodica koje tu žive.

Ogromni Vorimenov posed nije na njega ostavio tako zastrašujući utisak. Njemu je bilo jasno kako je taj nitkov zaradio novac kojim je kupio sve to bogatstvo.

Dva sata kasnije Violeta se ponovo pojavila.

— Senjor Vorimen vas očekuje da zajedno ručate, mister Šejne!

Išla je ispred visokog čoveka. Provela ga je kroz celu kuću. Nešto kao da ga je podsećao na doba ritera.

Zapadnjak se setio da je negde video sliku takve prostorije iz doba ritera kada su vladali Evropom. Ceo nameštaj sastojao se od jednog ogromnog dugačkog stola sa petnaestak stolica unaokolo.

Bilo je postavljeno za tri osobe. Znači, Vorimen, Šejn i još neko.

Lu Sander se iznenadila kada je ovde ugledala Šejna. Tog trenutka ruku pod ruku sa Vorimenom ušla je u prostoriju u koju je Šejn ranije kročio.

— Izvolite, sedite! — reče Vorimen raspoloženo. — Pa, vas dvoje se već znate, zar ne?

Seli su. Vorimen je dao rukom znak i tog istog trenutka se pojavila Violeta. Zadržala je vrata prostorije dok unutra nisu ušle tri devojkice sa poslužavnicima.

Lu Sanders je delovala nekako ozbiljno i zamišljeno. Šta bi to trebalo da znači. Ta inače brbljiva devojkica tako se odjednom ukrutila! Ali, njen pogled nije mogao da se odvoji od Šejna.

— Da ti kažem Lu, Šejn će umesto mene otputovati u Gvatemalu, a kasnije i u Honduras, razumeš? — upita Vorimen primetivši njen zabezeknut pogled kojim je stalno merila Zapadnjaka. — Tebi je jako dobro poznato da ja već odavno tražim nekog tako sposobnog čoveka za taj posao. Čini mi se da sam ga posle dugog traganja najzad i pronašao.

Okrenuo se prema visokom čoveku.

— Kako vam se dopada moja kuća, Šejne? — upita.

— Divna je — odvrati Zapadnjak i osmehnu se.

— Samo vi, bez ikakvog ustručavanja, naredite da vam se osedla konj i obiđite okolinu. Mi gajimo čuvene rančero bikove za borbu u arenama. To je jako interesantno, verujte mi. A, uostalom, vi imate dosta vremena.

Lu Sander je netremice još uvek buljila u Zapadnjaka. Ali, kad god bi on uperio svoj pogled prema njoj, ona je okrenula glavu u stranu.

— Vas dvoje ste kao nekakva strašila koja kao kakve aveti klepeću na vetru u noći — reče Vorimen posle izvesnog vremena. — Šta ste se tu uozbiljili kao da hoćete da stvorite neki novi svet? Evo, ja večeras priređujem jednu lepu svečanost. Tu će se pojaviti jako interesantni ljudi. Pogotovu za tebe Lu. A, i za vas, Šejne. Žene! Nećete znati koja je elegantnija od druge. Osećaćete se kao da ste se vratili u Kampeče.

Zapadnjak se namršti.

— Lu, šta je s tobom? — obrati se Vorimen devojkici. — Pa, ti jedeš tako malo. Šta to treba da znači?

— Nisam gladna — pravdala se ona. — Duga vožnja, prašina. Znaš me već dobro!

— Odjahaću da obiđem bikove — reče Vorimen posle jela. — Da li želite da me pratite, Šejne?

— Ako će večeras da se dogodi nešto tako žestoko, mislim na tu vašu zabavu, onda bih se ja radije malo odmorio — odvrati visoki čovek.

Jahao je celu noć, a to je znao i Vorimen.

— Mislim da je to dobra ideja — smejao se Vorimen. U svakom slučaju nije bio uvređen što je Šejn odbio njegovu ponudu. Tog istog trenutka Lu Sander je izašla iz prostorije. — I ona ne voli putovanja. Ali, ponekad se bez toga ne može.

Vorimen je stavio svoju ruku na Šejnovo rame.

— Dakle, onda do večeras!

Zapadnjak se uputi prema svojim prostorijama.

Minut kasnije unutra je ušla Lu Sander.

Visoki čovek je bio iznenađen.

Devojka je zatvorila vrata za sobom i prišla mu.

— Kako to da hoćete da radite za tog čoveka? — procedila je ona kroz zube. — Pa, on je naredio da se smakne Džon Forster!

Bila je bleđa i ozbiljna.

Zapadnjak razvuče lice.

— I vi radite za njega — počeo je on mirno. — Uхватili ste u El Pazu tog postarijeg Džona Forstera i saznali od njega sve što ste hteli, a o tome ste stalno obavestavali Vorimena. Eto, ja u Kampeču zamalo nisam izgubio glavu, ali ne samo zahvaljujući tome što se Džon Forster izbrbljao i rekao vam sve, nego ste glavnu ulogu u tom komadu odigrali vi, madam. Zato mi stvarno nije jasno, zašto postavljate jedno takvo pitanje.

Lu se narogušila.

— Sve što sam prenela Vorimenu — viknu ona — bilo je samo zato da bih pomogla Forsteru da tom nitkovu stavi omču oko vrata. Forster je znao da ja obavestavam Vorimena i on je to odobravao. Džon je bio ubeđen da ćete se vi izvući, i to bez po muke. I eto, bio je u pravu. Ostali ste živi. Znači, on je vas sasvim dobro ocenio!

— Pa, iz svega toga proizilazi da vi radite za onu stranu koja je protiv Vorimena, zar ne?

— Dobro ste zaključili, Šejne. Meni je već dosta tog čoveka i jedino što još želim je da živa umaknem njegovim kandžama, pre nego što se nađe s druge strane brave i više ne bude u mogućnosti da koristi tu svoju silnu moć.

Visoki čovek joj ipak nije verovao. Bar ne u sve što je ona tako vatreno ispričala.

— Objasnio sam Džonu Forsteru da sam došao njemu u pomoć, kako bismo uhvatili tu krupnu ribu. Ali, sada njega više nema među živima. Vas ja treba da pitam, kako ste mogli da odajete sve ono što vam je, verovatno, rekao u trenucima kada čovek zaboravi na sve, mislim u krevetu?

— Vi se varate, Šejne. Meni Džon nije pričao o svemu tome što vi meni prebacujete da sam prenela Vorimenu.

Zapadnjak se namršti.

— Da vam kažem nešto, on u stvari i nije bio sasvim siguran da ste vi onaj pravi Šejn. Lozinku su mogli vrlo lako da isteraju batinama iz vas Vorimenovi ljudi. Nije bio ubeđen

u to, ali stalno je imao na umu da takva mogućnost postoji, jer taj Vorimen je jedan hladnokrvan i jako iskusan nitkov. s kim nema šale, sigurno.

— A, da li vi verujete da sam ja onaj pravi Šejn?

Njen pogled ga preseče.

— Pošto sam se uverila u to da Vorimen ima poverenja u vas, sada više nisam sigurna u to.

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Ako je Vorimen jedan tako iskusan nitkov, onda on meni sigurno još uvek ne veruje.

— Pa, čini mi se da niste u pravu. Njemu se dopadate, a đavo bi ga znao zašto. Možda je i to tačno da od vas očekuju nešto naročito. Izgleda da ste mu u nečemu ravnopravan partner. A, možda i više!

— Ah, to je već preterivanje!

— Da li stvarno radite za njega, Šejne?

— Nadam se da je on odjahao sa hacijende i da ovde neće biti nekih nepoželjnih scena. Jeste, radim za njega i umesto njega ću otputovati u Gvatemalu. Moram vam priznati, kad ugledam neku lepu ženu, postajem nežan i pitom kao prolećni lahor. Ali, novac! E, to me privlači i postajem drukčiji.

Odmerila ga je ostrim pogledom.

— Kakav je čovek bio taj Džon Forster? Meni se čini da je on pravi čovek u službi kojoj je pripadao. Pričao mi je o tome da se tamo primaju samo odabrani ljudi. Ali, izgleda da kod vas nije baš tako.

Okrenula se i pošla prema vratima.

— Trenutak! — viknu Zapadnjak.

Okrenula se brzo. U njenim očima sevnula je nada.

— Da li ste primetili da ste mi ovim razgovorom tutnuli u šake jedan jako važan adut? — upita Šejn. — Dali ste mi priliku da dobijem Vorimenovo poverenje. Ja ću ga, a svakako i moram, obavestiti o našem razgovoru.

— Vi, lupežu! — ciknu ona sa suzama u očima.

Okrenula se brzo i vrata se zalupiše za njom.

Šta sada? Da li je ona zaista volela Džona Forstera? Zapadnjak se prisetio pucnjave u Las Krusesu. Čak i sada mu se činilo da je ta devojka bila iskrena. Je li ipak moguće da je ona onda samo glumila? Počeo je da sumnja u to, ali stvarno niko ne može biti siguran šta se u srcima drugih zbiva.

Ipak, odlučio je da prećuti ovaj susret sa crnokosom Lu. Uostalom, moglo je to za ovu ženu da znači i smrtnu presudu! Zapadnjak je pomislio i na to.

Legao je na krevet. Posle jednog sata sišao je dole da malo razgledao unaokolo. Ovog puta biće bolje ako upozna okolinu.

Ispred kapije naišao je na Lu. Okrenula se brzo. Namerala je da uđe u kuću.

Šejn je uhvatio za mišicu.

— Da li ste stvarno voleli Džona Forstera? — upita on.

— Pa, dopadao mi se. Već na prvi pogled bio mi je simpatičan. Hajde, pustite me!

Zapadnjak skoro da nije ni bio primetio kako u svojoj ruci drži njenu mišicu iznad lakta.

— Nije mi bilo nikakvo posebno zadovoljstvo da odlazim u krevet sa Džonom Forsterom, ako ste na to mislili. Kasnije sam se navikla na njega. Tako nešto neodređeno. Bilo mi je jasno da mi može biti otac, i malo sam se ustručavala.

— Zašto ste protiv Vorimena, Lu?

— Mislim da nema nikakvog smisla da vam to objašnjavam, mister! — ciknu ona i udalji se.

Zapadnjak je otpratio pogledom. Sve dok odjednom njegovu pažnju nisu privukli odjeci kopita. Okrenuo se brzo i iza svojih leđa ugledao nekog smešnog momčića koji je jahao na magarcu. Stao je ispred njega.

— Pozdravlja vas Šandor Maria Pegazus Aurelio Štofelfild, mister — reče dečko.

Zapadnjak se veselo osmehnu.

— Ma šta mi kažeš? Šandor Maria Pegazus...

Jeste, to je onaj šerif iz Las Krusesa! Sto mu gromova, pa skoro da je bio zaboravio tog debelika!

— Iza ove kuće nalazi se jedna šupa — nastavio je mali čovek. — Unutra se nalaze oti mladići. Pokušajte da dođete do njih, mister. Jer, vi stvarno nemate dokaza. A, oni pedeset i pet godina? Morate dobro razmisliti kako ste došli baš do tog prokletog broja.

Mladić je poterao magarca i ne sačekavši odgovor.

— Trenutak! — viknu Zapadnjak i podiže ruku uvis. Ali, mladić je već jahao dalje i nije imao nameru da se vrati.

Sejn je lagano koračao oko velike građevine. U početku su mu visoke krošnje drveća zaklanjale vidik. Ali, zatim je otkrio stražare. Četvorica Meksikanaca sedeli su na jednom zidu sa puškama u rukama. A, taj zid bio je, u stvari, pročelje šupe koja je bila dopola ukopana u zemlju.

Zapadnjak stade i pozdravi Meksikance.

— Zdravo, mučaćosi! — viknu on. — Kako li je vama na suncu? Da naredim neka vam donesu bokal vina!

Ljudi se isceriše.

— Idite dalje, senjore! — reče jedan učtivo. — Ovde ne smete ostati, jer u ovoj šupi nalazi se dinamit za kamenolom.

— Zar to nije opasno ako je ta đavolska stvarčica tako blizu kuće?

— Zato smo mi ovde. Nastavite put!

Zapadnjak klimnu glavom. Podigao je ruku i nastavio da šeta oko kuće.

VIII

Devojke su servirale jelo skoro potpuno nage. Muzika se žula u celoj kući. Vorimen je bio pozvao u svoju kuću neko dosta slobodno društvo. Muškarcima skoro da su ispale oči iz glava, a dame su stalno navaljivale da se posluga promeni. Htele su da ih poslužuju mladići, možda isto tako oskudno odeveni kao i ove devojke zavodničkih oblina. Ali, Vorimenu to nije palo na pamet i obećao je da će se postarati za tako nešto kad bude priredio sledeću zabavu.

Društvo je bilo veselo i Šejn se neprimetno iskrao i izašao napolje.

Lu Sander, crnokosa devojka sa loknicama, već je odavno bila napustila ovo društvo. Ali, Zapadnjak se nije uputio njoj. Izašao je iz kuće kroz jedna od sporednih vrata.

Noć je bila tamna. Kao u rogu.

Na onom zidu ispred šupe i sada su sedela četvorica stražara. Svetlost sa prozora dopirala je iz daljine do njih i mogli su skoro sasvim dobro da se vide. Samo jedan Meksikanac! Ostala trojica bili su američki revolveraši.

Stražari su pokrivali šupu samo sa one strane gde se nalazila kuća. Zapadnjak se izgubio sa svetlosti koja se širila iz kuće i u širokom luku pod plaštom mraka prišao šupi. Neka široka ruka odvela ga je do ulaza. Kretao se četvoroonoške tako da ga stražari nisu mogli primetiti.

Na vratima je visio ogroman katanac. Šejn je s tim i računao. Već odavno on skoro uvek sa sobom nosi ukosnicu. Tu korisnu stvarčicu prvi put u životu poklonila mu je tetka Juida, koju je Šejn najviše i voleo od sve rodbine. Tada je imao samo šesnaest godina.

Ukosnica kojom je sada otvorio katanac bila je zlatna i nju mu je dala Izabela de la Roče u Kampečeu.

Polako je gurnuo vrata. Zapahnuo ga je ustajali vazduh. Zatvorio je za sobom i upalio šibicu.

Neko kao da se unutra pomerio. A onda je Zapadnjaku sve bilo jasno. U toj štali, gde bi jedva mogao da se smešti šest magaraca, ležalo je na podu dvadesetak mladića. Otprilike od šesnaest do dvadeset godina. Spavali su i samo je poneko od njih podigao glavu.

— Ko si ti? — upita visoki čovek.

— Sajmon Džekson iz Rosvela.

Unutra je bilo mračno kao u rogu. Međutim, Šejn je imao utisak da svi mladići slušaju šta se razgovara.

— A, kako si dospeo ovamo?

— Ko si ti? — viknu mladić.

— Ne govori tako glasno, i odgovaraj na moja pitanja, hombre!

— Odveli su me na silu, kao i sve ostale. Zar vam to nije poznato? Pitam vas još jednom, ko ste vi? Da li ste došli ova-
mo da nam pomognete?

— Možda!

U prostoriji je odjednom nastalo komešanje. Mladići su se okupljali oko Šejna i Sajmona.

— Ispričaj mi malo detaljnije, Sajmone! — zahtevao je Zapadnjak. — Kako su te to uhvatili?

— Kako? Radio sam u polju na našem imanju. Mi imamo farmu. Naišla su dva jahača i pitali me koji put vodi u grad. A zatim su odjednom skočili s konja, uhvatili me i vezali. Zapušili su mi usta da ne bih mogao da vičem. Odveli su me do jednih kočija koje ja ranije nisam primetio. Unutra su već bili Fiedžerald, Lisbi, Koti i još poneko. Mi smo ovde stigli pre četiri nedelje, a i dolaze novi. Sve nas je više i više. Nama uopšte nije jasno što se s nama dogodilo. Da li ti banditi traže otkupninu?

— Moji roditelji će sigurno platiti ucenu — čuo se neki glas iz pozadine. — Oni imaju jako mnogo novca.

— Nemoj vikati, Džegere! — utišavao ga je neki drugi mladić. — Mi ćemo se sigurno vratiti kući. Znaite šta, mister? Džeger misli da njegovi roditelji mogu da otkupe sve nas. Da li to možete da saopštite banditima? Jer, moji roditelji su siromašni. Ima nas puno dece, a roditelji imaju samo tri koze i ništa više.

Svi su počeli da pričaju.

— Tišina! — naredi Šejn tihim glasom.

Žamor je prestao.

— Odmah da ste legli i budite mirni! — reče on. — I, ponašajte se kao da se ništa nije dogodilo. Je li jasno? Bekstvo se svakako mora pripremiti. A, osim toga, da li ste vi svi dovoljno jaki da možete izdržati? Put je dalek, momci!

— Spremni smo na sve napore! — šaputali su mladići.

— Evo, odaću vam tajnu — reče Šejn stavivši prst na usta. — Sutra uveče ja ću opet doći ovde gde ste vi. Morate biti oprezni. Ne smete pisnuti nijednu reč o tome pred stražarima. Ako vas oni čuju onda je sve propalo. Adios, mučaćos!

Šejn je oprezno krenuo natrag onim istim putem kojim je i došao. Za sobom je zaključao vrata prostorije u kojoj su spavali mladići i osmotrio da li ima nečeg sumnjivog. Ništa! Polako se prikrao do tamne senke pored kuće i zastao. Stražari ga nisu primetili.

Zapadnjak se polako okrenuo i trgao se. Iza njega stajao je Vorimen.

— Šta to znači, Šejne? — upita on. — Malo svežeg vazduha, zar ne?

Šejnu je srce sišlo u pete.

— Pa, mister Vorimene — pokušao je on da se pribere.

— Ja stvarno ne bih krenuo da tražim tu devojkicu Lu Sander, da sam znao da i vi... A, i Džon Forster...

— Šta to znači, Šejne? — upita Vorimen pakosno. — Koliko ja mogu da procenim, vama se ta crnokosa devojkica dopada, zar ne? Pa, zašto brinete zbog toga? Zar niste primetili da ona menja ćud kad god joj to godi?

— Ne, nisam imao prilike da se uverim u to, mister Vorimene.

— Šejne, među mojim gostima nalazi se nekoliko žena raskošnih oblina, lepe da vam pamet stane. Zar vas to ne privlači? Zapadnjak je ćutao.

— Onda me saslušajte — reče Vorimen. — Ali, ovo vam kažem u poverenju. Lu je otišla da spava. Neka vam Violeta pokaže njenu sobu, ali ne verujem da ćete imati sreće, jer, ona sigurno već spava.

Vorimen se okrenuo i zajedno sa Šejnom ušao u kuću.

— Violeta! — viknu rančer.

Devojkica se brzo pojavila i podigla svoj pogled prema Vorimenu.

— Hajde, odvedi Šejna do sobe madam Lu, a onda se diskretno izgubi!

Okrenuo se prema Zapadnjaku.

— Kao što sam vam rekao, Šejne. Sa moje strane nemate nikakvih smetnji. Možete tu devojkicu povesti i u Gvatemalu. Ali, onda ćete pokušati da zaboravite Kampeče. A, sada moram da odem do mojih gostiju.

Otišao je. Violeta se osmehnu podrugljivo.

— Verovatno madam već spava — reče ona.

Šejn nije rekao ništa. Bilo mu je jasno da je devojkica pomalo uvređena. Jer je nju Vorimen ponudio Zapadnjaku, a, eto, ona sada mora da ga vodi nekoj drugoj ženi!

Soba u kojoj je spavala Lu, nalazila se na kraju dugačkog hodnika. Violeta pokaza rukom vrata.

— To je! — reče ona. — Nadam se da ćete lako pronaći put natrag, mister!

Okrenula se i otišla, ne sačekavši da Šejn bilo šta kaže.

Visoki čovek je otpratio pogledom, a zatim pokucao na vrata. Šta je to, zar ga je Lu očekivala? Otvorila je vrata odmah i pustila ga unutra.

Šejn je ušao. Skinuo je šešir.

— Je li vas neko video, Šejne?

— Vorimen me je poslao ovamo.

Bila je tako privlačna. Na sebi je imala ogrtač od crvene svile koji je izazivački naglašavao njenu vitku figuru. Raskošne krupne grudi isticale su se tako zavodnički da je Zapadnjak zbunjeno buljio u nju.

— A, šta on hoće od mene? — upita ona besno. — Seditel' ti, ne morate. Kažite mi šta želite i odlazite odavde!

— Bio sam u toj šupi.

Ona se trže. Okrenula se.

— Vama je žao tih mladića, zar ne, Šejne? Pa većina od njih su još uvek deca!

— Da, žao mi ih je!

— A, kakve veze ima Vorimen s tim što ste vi došli ovamo?

— Skoro da me je taj stari lisac uhvatio na delu. Bio sam primoran da nađem neki izgovor i rekao sam mu da tražim vas. Objasnio mi je da ste u svojoj sobi i da verovatno već odavno spavate.

— I, šta sada? — upita ona grubo.

Prišao joj je iza leđa i posmatrao njenu figuru u ogledalu ispred koga je stajala.

— Vorimen nema ništa protiv da i tebe povedem u Gvatemalu, Lu!

— A, kako to da mene niko nije pitao? — viknu ona besno.

— Govorim ti o Vorimenu, Lu! Meni se čini da ti njega mrziš. Zašto?

Devojka je ćutala.

— Sigurno odbačena ljubavnica?

Pogledala ga je ljutito.

— Pun pogodak, mister!

— Moram da saznam pre nego što te zamolim da budeš na mojoj strani, Lu.

Tek sada se devojka okrenula s ogledala i pogledala mu pravo u oči.

— Priznajem — reče ona. — Vorimen je bio moja velika ljubav, sve dok nisam shvatila da on, u stvari, mene želi samo da iskoristi za neke svoje ciljeve. Terao me je da spavam s ljudima od kojih je hteo nešto da sazna. Džon Forster nije bio prvi među njima. On je bio poslednji.

Zapadnjak klimnu glavom.

— Da li si na mojoj strani, Lu? — upita.

— Da krenem s tobom u Gvatemalu?

— Nisam na to mislio — odgovori Šejn i osmehnu se. — Uostalom, i ne mislim da putujem tamo, čak i ako ti pristaneš da putuješ sa mnom. Ali, mi ovde imamo nešto drugo da uradimo.

Nije odgovorila ništa.

— Hoću da oslobodim te jadne mladiće, a i da Vorimena izvedem pred sud, naravno!

— A, gde želiš da zaključimo ugovor, Šejne? U mom krevetu?

Šejn se osmehnu.

— Pa, bolje mesto stvarno ne bih mogao da zamislim. Zašto da ne bude tako?

Skinula je ogrtač sa svojih ramena. Pred Šejnovim očima ukazaše se čvrste okrugle jabuke.

— Jedan čovek više ili manje, svakako nije važno — reče ona tužno.

Visoki čovek ponovo navuče ogrtač preko njenog tela.

— Pogrešno si me razumela, Lu. To ti uopšte nisam predložio.

Buljila je u njega iznenađeno.

Ali, odjednom je počela da se smeje. Okrenula se prema ogledalu i očešljala kosu. Ogrtač je sada sasvim skliznuo niz njeno telo. Okrenula se prema Šejnu.

— Čuj! Zar nisam ovako lepša?

Zapadnjak se isceri.

— Kve lindo, kakva lepota! — reče on oduševljeno.

Ipak, uzeo je njen ogrtač i pokrio je. Okrenuo se prema stolu i seo na jednu stolicu.

— Dvadeset momaka izvući odavde neće svakako biti tako jednostavno — reče Zapadnjak zamišljeno. — Ima ih dosta koji su slabašni i ko zna da li bi uopšte bili u stanju da pobegnu iz tog pakla.

— A, kako ćemo osloboditi te mladiće? — upita Šejn. — To bi moralo da se uradi sutra uveče!

Gledala ga je zbunjeno i skoro zaboravila da se dugmad na njenom ogrtaču otkopčala i krupne grudi đavolski opasno virile ispod ogrtača.

— Ali, njih će već rano ujutru odvesti! — reče ona.

Šejnov pogled se najzad odvoji od njenih grudi.

— Sto mu gromova, zar je stvarno tako?

— Jeste, vode ih u Čihuahuu! — odvrati ona brzo.

— Pa, tamo ćemo jahati i mi, mada jedan dan kasnije.

Nagnula se iznad stola.

— Ali, onda će ti mladići već biti u logoru. I, kako misliš da ih izbaviš odatle, Šejne. Mislim da je to nemoguće. Taj logor je, u stvari, jedna tvrđava ili zatvor, razumeš?

— Da li ti je poznato koliko ljudi prate te mladiće do logora, Lu?

Slegla je ramenima.

— Ne znam. U svakom slučaju ima ih dosta, a svakako ih je dovoljno da im ti ne možeš ništa!

Zapadnjak je buljio u sto. Pomislio je na to kako će ti mladići biti razočarani ako ne bude uspeo da ispuni ono što je obećao. Možda bi onaj debeljko u Las Krusesu mogao nešto da učini. Čihuahua je daleko. Putovaće taj transport danima.

— Peoni ovde na hacijendi slušaju moja naređenja — reče Lu. — Zavisi koliko će ljudi pratiti transport.

Zapadnjak ustade.

— Nemoj da mučiš svoju lepu glavu tako teškim mislima — reče on. — Valjda ću ja nešto već smisliti.

Pogledala ga je razočarano.

— Kuda si krenuo?

— Idem, Lu. Mislim da će biti najbolje ako ti ujutru rano odeš kod Vorimena i kažeš mu da ćeš putovati u Gvatemalu. U tom slučaju on više neće moći da sumnja u mene.

Obišla je oko stola i stala ispred njega. Podigla je ruku i njen ogrtač je polako počeo da klizi.

— Ovde nemam vina. Ne znam kako drukčije da proslavimo, Šejne. Možda još samo stisak ruke preostaje, ili ti možda misliš drugačije?

— Kako ti kažeš, Lu.

Pripila se uz njega.

— Tako smo blizu opasnosti — prošaputala je. — Možda ćemo zažaliti što nismo iskoristili priliku.

Šejn je uze u ruke i odnese je do kreveta. Ogrtač se još više raširio. Ukazala se njena baršunašto bela koža.

— Molim te, ugasi svetlo — reče ona.

IX

Zapadnjak je ustao i obukao se. Napolju je sijalo sunce. Lu je ležala opružena na belom čaršavu. Ruke su joj bile prekrštene iznad glave. Njena nežna koža se presijavala. Šejn kao da je još uvek osećao njenu toplinu na svojim rukama.

— Hej, Lu! — reče Zapadnjak tiho. — Zar ti ne misliš da ustaješ danas?

— Ah, ti, nevaljali dečko! — uzdahnu ona i proteže se.

— Slušaj me! — progovori on i okrete se prema devojci.

Ona se okrete na stranu i stavi ruku ispod glave.

— Umorna sam, a zato si kriv ti.

— Mislim da to nije tačno.

Sela je, obavila ruke oko kolena i naslonila glavu na njih.

— Da li sam ti se dopala?

— Jako!

Zapadnjak joj je prišao i poljubio je.

Privukla ga je sebi. Ali, tog trenutka začuo se neki prodoran krik. Zapadnjak skoči i priđe prozoru. Pogledao je napolje. Lu ustade sa kreveta i baci preko sebe svileni ogrtač.

Dvadeset mladića izlazili su jedan po jedan iz šupe. Unao-kolo su bili poređani revolveraši. Vezivali su mladiće jednog za drugog. Ako se Šejn nije prevario, Sajmon Džekson iz Rosvela je bio taj koji je u očajanju pokušao da se brani. Trojica revolveraša oborili su ga pesnicama na tlo.

Tog trenutka tamo dole pojavio se Vorimen. Šejn još više navuče zavesu na prozoru.

Poveći su mladiće do kola koja su bila pokrivena platnom.

Ubrzo su se pojavila još jedna takva kola. Nije prošao ni minut, a transport je već krenuo. Po dvojica revolveraša sedeli su na kolima, a još četiri čoveka uzjahali su konje i krenuli za njima.

— Vode ih u Čihuahuu — reče Lu.

Zapadnjak se okrete od prozora.

— Imaš li ti nešto za pisanje? — upita on.

Ona pokaza rukom prema stolu.

Zapadnjak je uzeo papir i olovku i napisao nekoliko rečica šerifu u Las Krusesu. Lu se već bila obukla i gledala preko njegovog ramena.

— Ali, ima li tako poverljive osobe koja će to pismo odneti? — upita on zabrinuto. — I, zar ti stvarno misliš da će taj debeljko biti u stanju da oslobodi mladiće?

Šejn je ustao i presavio papir.

— Ti potcenjuješ tog čoveka, draga. Pobrinuću se da nađem nekoga ko će mu odneti ovo pisamce. A, ti idi kod Vorimena i kaži mu da smo ti i ja sada jedno srce i jedna duša i da želiš sa mnom u Gvatemalu.

Ona se osmehnu.

— A, zar mi nismo stvarno jedno srce i jedna duša? — upita ona i napući usne.

Poljubio je i uštinuo njen obraz. Izašao je iz sobe.

U sali je sreo Vorimena, koji se još izdaleka zajedljivo cerio, pošto je video odakle Šejn dolazi.

— Cini mi se da ste pronašli ko će vas pratiti u Gvatemalu, zar ne?

— Pogodili ste — osmehnu se Zapadnjak. — Ali, ja mislim da će vam i ona lično saopštiti svoju odluku.

— Mnogo ste propustili što sinoć niste ostali — reče Vorimen raspoloženo. — Videćemo se na doručku. Vi i Lu dođite zajedno.

Rančer se udaljio brzo. Zapadnjak je izašao napolje i osvrnuo se na sve strane. Tražio je pogledom onog dečaka sa magarcem. I, gle! Primetio ga je tamo pored jednog plota. Uputio se u tom pravcu.

— Šandor Marija Pegazus Aurelio Štofelfild je ipak, izgleda, odličan matematičar — pozdravi ga Šejn.

Dečak se osmehnu.

— Leo zna sve — viknu on zadovoljno.

— A, ume li da čita?

— I zatvorenih očiju — potvrdi dečak.

Zapadnjak mu priđe još bliže i neprimetno stavi pismo u njegov džep.

— Onda potpraši tvog sivonju i odnesi mu ovu poruku.

Dečak je poverljivo klimnuo glavom. Uzjahao je magarca i poterao ga prutom. Zapadnjak je još dugo stajao. Sve dok nisu nestali u daljini. Zatim se okrenuo i ušao u kuću.

Lu je čekala u sali. Pogledala ga je radoznalo. On je samo

kratko mahnio glavom. Pošli su zajedno u onu rittersku dvoranu. Veselo društvo od sinoć se već bilo okupilo. Šejn i devojka seli su na kraj stola.

Posle doručka, Vorimen je pozvao razdragane goste da razgledaju farmu, gde se odgajaju rančero bikovi za borbu u arenama. Zahtevao je da i Šejn pođe. Osim razgledanja bila je priređena i borba s bikovima. Samo, životinje nisu ubijane. Šejnu je palo u oči kako često dolaze ljudi i nešto govore Vorimenu na uvo. Znači, to su glasnici.

Mada je Vorimen već u podne doveo društvo natrag u kuću, Šejn je video Lu tek uveče.

Taj opasni rančer je izgleda stvarno voleo društvo, kako je tvrdio onaj vlasnik hotela u Las Krusesu. Jer, jedva da se oprostio od poslednjeg gosta kad je pozvao Šejna u biblioteku.

Tamo su već za stolom sedela dva revolveraša i čekali da počne partija pokera.

Zapadnjak je igrao sa promenljivom srećom. Vorimen je dosta pio, revolveraši takođe. Šejn se pomalo čuvao.

U prostoriju je ušla Lu. Izgleda, Vorimen kao da je zaboravio na nju.

— Zaboga, pa gde si ti? — uzviknu on. — Ceo dan te nisam video.

— Samo je trebalo da me pozoveš. Bila sam u svojoj sobi.

Vorimen je pogledao u Šejna.

— Sada mi je jasno, zašto ne pijete. Ali, igramo sve dotle dok jedan od nas ne izgubi sav svoj novac. Ali, to se ipak, neće dogoditi, jer, ja sam na potezu. Odlazi, Lu. Tvoj momak će morati da ostane još podosta vremena ovde.

Lu stade pored Šejna i stavi ruku na njegovo rame.

— Htela sam samo da ti kažem da ću s njim putovati u Gvatemalu.

— Slažem se! — prihvati Vorimen. — To je dugo putovanje i imaćete dosta vremena jedno za drugo. A, sada odlazi, Lu. Danas je Šejn naš.

Lu je izvesno vreme posmatrala igru, a zatim izašla.

Jutro je već bilo na pragu kad je Vorimen izgubio volju da nastavi igru. Već je prošlo tri sata kako je stalno gubio. Najzad je bacio karte, ispružio ruke i zevnuo.

— Dosta je za danas, ljudi! Odmorimo se malo. Imamo naporan dan pred sobom. Vi imate neke trikove, Šejne. Ali, ja ću ih otkriti. Čuvajte se toga. Ne volim kad neko vara. To vas može koštati glave.

Zapadnjak se umorno osmehnu.

— Ako mi kažete na koji način sam vas prevario, ja ću samom sebi prosvirati metak kroz glavu — procedi on kroz zube.

Vorimen ustade. Njegovi revolveraši zauzeše položaj spremni da svakog trenutka potegnu pištolje.

— Znači li to da priznajete?

Zapadnjak polako izvuče svoj „kolt“ iz futrole i nasloni ga sebi na slepoočnicu.

— Kažite mi kako i ja ću pritisnuti obarač!

Vorimen pogleda revolveraše.

Obojica su slegli ramenima.

— Koliko ste dobili, Šejne? — upita jedan. — Meni se čini da je to najmanje šest hiljada dolara. Stvarno mi nije jasno kako vam je sreća bila toliko naklonjena.

Okrenuo se prema Vorimenu.

— Pazio sam, ali nisam primetio kako on to radi.

Zapadnjak vrati revolver u futrolu. Pokupio je novac i ustao.

— Spreman sam u svako doba na revanš, momci! — reče on i krenu u svoju sobu da se odmori.

Lu je ležala u njegovom krevetu. Spavala je i uplašeno se trgla, kad je čula da se vrata otvaraju.

— Šejne, pa šta je tebi? Znaš li da neće proći ni tri sata, a mi moramo da jašemo u Čihuahuu.

Ustala je iz kreveta.

— Hajde, skini se i lezi da se odmoriš, a ja ću da spremim kafu sa limunom.

Htela je da prođe pored njega. Ali, on je uhvati i privuče sebi. Njene obline uzburkale su njegovu krv.

— Ali, Šejne! — šaputala je ona. — Nemoj sada.

— Dođi! — reče on kratko.

— Oh, dragi! — reče ona nežno i nasloni se na njega.

— Da li je potrebno da ugasm svetlost, Lu?

— Šejne, pa ti si pijan! — uzdahnu ona. — Izgledaš mi kao da si sada u stanju da skineš sunce s neba.

— Za tebe, ako treba, učiniću sve na ovom svetu, Lu!

Lu ga zagrli i nasloni glavu na njegove grudi.

— Dragi! — šaputala je ona. — Šta to radiš sa mnom?

X

Zapadnjak se isceri. Čuvao se samo toga da se osvrne i pogledom potraži Lu.

Vorimen je sjahao. Skinuo je šešir s glave i besno ga bacio u prašinu.

I jedna i druga kola su stajala pred njima spaljena i polomljena. Nigde ni traga ni glasa o konjima koji su vukli ova kola, niti pak o dečacima i njihovim pratiocima.

Vorimen je stao pred tom gomilom razbacanih stvari i podbočio se šakama. Kosa mu je neuredno pala na čelo.

Zapadnjak potera mrkova i odjaha do njega.

— Izgleda da su neki banditi! — reče on suvo. — Verovatno su to kola „Vels Fargoa” sa nekim dragocenostima. Nema šta tu da se ljutimo. Ako nije bilo gubitaka u ljudstvu, onda će „Vels Fargo” ostalo sigurno nadoknaditi.

— Ne govorite gluposti, Šejne, ako već nemate da kažete nešto pametno! — viknu on ljutito. — Ovo su moja kola, čoveče!

Zapadnjak se pravio da je iznenađen.

Vorimen prođe namršten pored njega.

— Pite! Končere! Hej, Spate! Podignite te lenje zadnjice iz sedla i pogledajte ima li kakvih tragova. Te svinje koje su se usudile da urade nešto tako platiće račune svojom glavom, lično. Progoniću ih do kraja sveta, sve dok ih ne uhvatim.

Kavalkada se sastojala od dvadeset jahača. Nisu sjahali samo oni ljudi koje je Vorimen pomenuo, već i ostali. Tražili su tragove. Samo su još Lu i Šejn ostali na konjima. Zapadnjak okrete mrkova i priđe devojci.

— A, šta su prevozila ta kola? — upita on.

— Dvadeset mladića koje je on regrutovao — procedi ona tiho kroz zube.

Vorimen im je prišao.

— Dvadeset momaka, Šejne! — viknu on. — Vi znate svoju cenu, čoveče! Ovde nisam izgubio samo kola i konje, već i robu. Okruglo dvadeset hiljada dolara vrednosti.

Zapadnjak se okrete prema njemu.

— Dvadeset mladića, kako kažete? — mrmljao je on. — Hteli su da postanu vojnici. Pa, šta bi bandolerosi mogli da urade s njima, i čemu im ta dečurlija može poslužiti?

— Nisu to bili bandolerosi! — viknu Vorimen. Potrčao je prema svojim ljudima, koji su tražili tragove.

Šejn je od samog početka znao da može da se osloni na tog debeljka u Las Krusesu. Niko drugi ne bi bio u stanju da uradi nešto tako opasno. Verovatno sa svojim dečacima koji jašu magarce. Znači, ti mladići, njih dvadesetorica sada su na slobodi. To je već bio dokaz protiv ovog đavolskog rančera. Ali, sada je trebalo i njega lično dovesti pred sud!

Šejn je osetio da je sada na njega red. I tu svakako nema odstupanja. Došao je čas konačnog obračuna.

Međutim, on nije bio sam u pratnji rančera Vorimena. Tu su bili još njih dvadeset revolveraša, đavolski opasnih, koji su svi bili odani Vorimenu. Polovina njih bili su Meksikanci, a polovina Amerikanci. Kako da se suprotstavi tolikim ljudima sam, izuzimajući crnokosu Lu, koja je bila na njegovoj strani? Ali, to je, uostalom, bila samo jedna žena.

Moraće svakako da sačeka neki đavolski povoljan trenu-

tak. To je bilo jasno. A, pogotovu se radovao što se na njegovoj strani nalazi to bure od čoveka, debeli Leo od koga je jako mnogo očekivao.

Ubrzo su Meksikanci otkrili tragove koji su vodili prema zapadu. Vorimen pozva brzo sve ljude i uzjaha. Zbijeni krenuli su za tragovima koji su vodili prema planini Santa Marija kako su Meksikanci zvali goli stenoviti masiv. Već nekoliko sati nalazili su se na teritoriji Meksika. Kada je već bilo veče, stigli do prvih obronaka planine i ustanovili da odjednom tragova više nema.

Vorimen opsova gadno. Kao neki gonič magaraca. Ljudi su pošli na sve strane i pokušali da bilo šta otkriju. Ali, sve je bilo uzaludno. Mrak ih je sprečio da nastave traganje. Taj Leo je bio prevejani lisac. Šejn se osmehnuo neprimetno.

Idućeg jutra naišli su na tragove konja, samo tri milje od logora. Ali, to su svakako bili konji koje niko nije jahao. Vorimen je bio ljut kao ris. Skoro da se zapenio od besa, ali nije rekao ništa. Naredio je da se jaše dalje. Pravac Čihuahua, bar tako je Zapadnjak ocenio. Ali, ubrzo se uverio da je to bio samo trik. Nekoliko časova kasnije stigli su u prvo meksikansko selo. A, odatle su se Vorimenovi glasnici rastrčali na sve strane. Baš onako kako je Šejn i pretpostavljao.

El Bao zvao se to mesto. Stali su ispred bodege i Vorimen je naredio ljudima da skinu sedla sa konja. Iza krčme nalazio se jedan koral. Četvorica Meksikanaca su kasnije uterali konje unutra, a sedla poredali jedno pored drugog na plotu.

Meksikanci i revolveraši zauzeli su mesta pored šanka, dok je krčmar poveo Vorimena, Lu, Šejna i predvodnika momaka, koji se zvao Čarli, i koji je pripadao onoj grupi koja se sinoć kartala, u dnevnu sobu i ponudio ih da sednu.

Servirao im je pečenu jagnjetinu sa sosom i dosta crnog luka. Uz to je bilo doneseno meksikansko crno vino.

— Čarli! — viknu Vorimen i namršti se. — Kaži tim momcima da se smire. A, pre svega, zabrani krčmaru da im daje još vina. Pa mi sutra ujutru treba da jašemo dalje još pre nego što sunce izađe.

Lu ustade brzo.

— Evo mogu i ja da prenesem naređenje — reče ona i udalji se brzo.

Uspela je da pomogne da se zavede red. Uskoro više nije bilo tako glasno u krčmi. Ali, prošlo je skoro pola sata, dok se ona vratila. Napolju je vladao već uveliko mrak.

— Konji su osedlani — reče ona i odjednom se u njenoj ruci našao „kolt” koji je uperio svoju cev u pravcu Vorimena.

Zapadnjak je odmah shvatio o čemu se radi.

Vorimen i Čarli izmenjaše brze poglede. Nasmejali su se.

— Šta je tebi, udarilo ti je vino u glavu, devojko? — upita Vorimen. — Šta to sada treba da znači, ti glupa ćurko?

U tom trenutku, ustao je Šejn sa revolverom u ruci. Vorimen zbunjeno razvuče lice. Čarli je pokušao da svojom rukom dođe do drške revolvera. Ali, nije uspeo. Lu mu je gurnula ruku, a istovremeno njen „kolt” tresnu preko njegove glave tako da je on bspomočno klonuo na zemlju.

Vorimenove oči pretvorile su se u uske proreze. Nije skoro mogao da veruje svojim očima da tako nešto može da se dogodi.

— Odatle, znači, duva vetar? — prasnu on besno. Zgnječiću te kao mrava, Lu! Budi sigurna u to.

— Niste u položaju da možete nekom da pretite! — opomenu ga Šejn.

Vorimen besno huknu i udari dlanom o dlan. U njegovim očima sinulo je stotinu otrovnih munja. — Ti, pasji sine! Zar te je ta prokleta žena toliko zanela da si stao na drugu stranu? Potreban je samo jedan jedini pucanj i ona će poljubiti pod! Mislim, moji ljudi...

— Nisi valjda toliko pijan da ne shvataš gde si i kako ti je — prekide ga Lu. — Većina tvojih ljudi nalazi se pod stolom.

— Šta nameravate, Šejne, pitam vas ozbiljno? — viknu Vorimen besno. Tek tada mu je bilo jasno da je Lu na drugoj strani.

— Vraćamo se natrag u Arizonu — viknu Lu. — Šejn će da izvrši svoj zadatak koji je dobio.

— Zmijo! — prasnu Vorimen.

— Mogli bismo odmah da krenemo — reče Lu, obrativši se Zapadnjaku. — Iza kuće nas već čekaju spremna tri konja. Jedino bismo mogli da povedemo Čarlija za svaki slučaj!

Šejn je pogledao onesvešćenog. Biće potrebno dosta vremena da se taj čovek povрати iz nesvesti. Ta lepa žena Lu, ga je stvarno žestoko udarila.

— Možemo se odreći Čarlija! — predloži Šejn.

— Ustaj! — naredi Lu.

Vorimen je ustao. Nije bio naoružan, ali svakako se neće tako lako predati. Ipak, stavio je ruke iza vrata, udaljio se od stolice na kojoj je sedeo i obratio se devojci.

— Već vidite sebe kao pobednike — viknu on. — Ali, to samo tako prividno izgleda. Ti ćeš se, draga moja Lu, gorko kajati što si se udružila s tim prokletim kopiletom protiv mene. Zar tebi nije jasno dokle sve doseže moja duga ruka?

Ispružio je svoju desnicu u stranu u koju se zagledala Lu. A, onda je odjednom skočio na devojkicu i srušio je brzo na zemlju. Pokušala je da upotrebi oružje, ali joj ga je Vorimen oteo iz ruke i okrenuo se munjevito.

Ali, Šejn je bio brži od Vorimena i baš u pravom trenutku izbio mu je revolver iz ruke. Udarac pesnice oborio je rančera na pod. Opružio se koliko je dug.

Lu je stenjala. Ustala je.

— Jesi li povređena? — upita Šejn.

Devojka je pogledala svoje ruke i odmahнула glavom. Od Vorimenovog udarca bila je ošamućena i zateturala se prema zidu.

Šejn joj brzo priđe. Pridržao je da ne padne. Pogledao je njene zenice, a zatim prineo čašu vina njenim ustima.

— Popij jedan gutljaj, pomoći će ti da se brzo oporaviš, Lu.

Odbila je.

— Već mi je bolje — reče ona i stavi ruku na svoju bradu. — Zaboga, pa ovo mi je sve utrulo.

— Pokreći rukom malo vilicu!

Ona je poslušala. Zatim je njen pogled pao na Vorimena.

— Hajde, Šejne! Nosimo ga brzo odavde!

Zapadnjak podiže njen „kolt”. Zatim se sagnuo, uhvatio Vorimena ispod ruku.

Lu je već bila ispred vrata.

— Gde li je krčmar? — prošaputa Šejn.

— On će ostati napolju sve dok je ovde mirno.

Zapadnjak ugasi lampu. Lu otvori vrata. Pored šanka je gorelo svetlo. Izgleda da su neki ljudi još uvek sedeli zajedno. Zapadnjak je polako zatvorio vrata za sobom. Lu ga je uhvatila za rukav i pošla napred, jer ona je dobro poznavala kuću.

Prošli su kroz više prostorija. Bilo je mračno, skoro da se ni prst pred nosom nije mogao videti. Najzad, zaškripaše zadnja vrata kuće. Lu se oprezno osvrnula na sve strane.

— Dođi! — šapnu Šejnu.

Konji su stajali odmah pored vrata. Lu je pomogla Šejnu da stavi onesvešćenog rančera na konja. Vezali su ga čvrsto.

Krenuli su. Lu je koračala napred, vodeći svog konja za uzdu, a za njom je išao Šejn sa ostala dva konja.

Prešli su na suprotnu stranu ulice. Na velikom prostranom trgu ispred katedrale vinuli su se u sedla, a zatim polako izjahali iz sela. Lu je išla napred.

XI

Još pre nego što je svanulo Vorimen se osvestio. Ali, Zapadnjak je stao tek kad su stigli do jednog izvora za koji je znala Lu.

Dok je devojka pojila konje i punila boce vodom, Šejn je odvezao rančera i pomogao mu da siđe s konja.

— Evo, neka se i on napije! — uzviknu Lu. — U sedlu njegovog konja naći ćeš jednu vreću. Stavi mu je na glavu i veži je dobro.

— Zašto? — upita Zapadnjak.

— Svi poznaju Vorimena — objasni mu ona. — Ako nas neko primeti s njim, tog trenutka smo izgubljeni. A, ako na njegovoj glavi bude džak, ljudi će se, doduše, čuditi, ali, niko se neće setiti da mi to njega krijemo. Velikog senjora Vorimena!

— Time se nećete spasti — viknu Vorimen besno. — Ja vas ne razumem, Šejne! Ova žena će vas koštati glave. Zar vam već nisam rekao da je ona luda! Kako ste mogli da nasednete njenim trikovima? Objasnite mi to!

— Objasniću vam nešto sasvim drugo, Vorimene! — odvrati Zapadnjak suvo. — Ako ne prestanete da vredate Lu, ja ću vam vašim sopstvenim ušima zavezati usta. Toliko dugo ću ih izvući.

— To ćete vi saznati, zašto vas je ona nagovorila! — viknu Vorimen besno.

Šejn ga gurnu.

— Evo vam, pijte! Ali, ne zaboravite da je u mojim rukama oružje!

Vorimen se nagnuo iznad izvora. Lu priđe Šejnu.

— Zar stvarno da mu stavim džak preko glave? — upita visoki čovek.

— Od toga se neće ugušiti, Šejne.

— Ali, do granice verovatno nećemo sresti nikoga.

— Zar ti misliš da jašemo direktno na sever? — upita ona iznenađeno. — Pa, njegovi ljudi će na to i računati. Zatvoriće granicu na sever. Ne! Jašemo na jug. Dublje u Meksiko. Toga se oni sigurno neće setiti. Ispred Sijere nalaze se mnoga sela, a preko dana svi ljudi rade u poljima. Uz put ćemo sresti mnoge Meksikance. Naravno da će nas Vorimenovi ljudi tražiti i na jugu, ali mi imamo veliku prednost. Pre nego što će oni pitati peone za tri jahača, i pre nego što se ljudi koji su nas videli dosete da je ispod džaka mogao biti Vorimen, mi ćemo biti već daleko.

Osmehnula mu se zaljubljeno.

Posle dva sata odmora krenuli su dalje. Prema jugu. Zapadnjak je vezao Vorimenu ruke na leđima i stavio mu džak na glavu. Njegovog konja vodio je za uzdu.

U podne su naišli na ogromna polja neke hacijende. Jahali su iza nekih kola. Meksikanci su radili na poljima agave, i svi kuda su prolazili prestajali su da rade i u čudu gledali troje neobičnih jahača.

Celog dana ostali su u sedlima. Kada je sunce zašlo, Zapadnjak se osvrnuo da potraži mesto gde će prenoćiti. Lu po-

kaza rukom neku usamljenu šupu u polju. Šejn se složio s tim. Unutra se nalazio sveže obran kukuruz koji se tu sušio.

— Podelićemo stražu — reče Lu tiho, kad je legla pored Zapadnjaka. Pribila se uz njega. Spavali su naizmenice i jedno drugo budili poljupcima.

Kada je Zapadnjak pred zoru još jednom probudio lepu ženu ona ga zagrlila i naslonila svoja usta na njegova. Poljubac je bio dug i strastan.

— I ne slutiš koliko sam želela da pobegnem od Vorimena.

Srce joj je ubrzano kucalo. Šejn stavi svoju ruku na njen nežan vrat. Pogledao je na drugu stranu prema Vorimenu. Ništa se nije videlo. Otkopčao je njen pojas. Ona mu je pomogla u tome. Njeno telo je gorela od vatre. Šejn pokri poljupcima njeno lice.

Dan se približavao.

Kada se sunce na istoku podiglo iznad horizonta, napustili su usamljenu šupu i jahali dalje, prema jugu, tamo gde se plavi nebeski svod spajao sa zemljom. Ubrzo se ukazaše obronci Sijere. Dve milje ispred jednog sela skrenuli su prema zapadu da bi negde između El Paza i Prezidijsa prešli preko granične reke između Meksika i Teksasa, Rio Grande.

Pred njima su se prostirali šumoviti predeli. Drveće i žbunje pokrivali su brežuljke. Dospeli su u neki nepregledni predeo. Upravo u trenutku kad se Šejn odlučio da odabere senku gde će se odmoriti dok ne prođe podnevna žega, ispred njih se iznenada pojaviše jahači.

Bili su to rularesi.

Bilo je suviše kasno da se bilo šta preduzme. Naravno da je Šejn pomislio na to da Vorimenu skine džak s glave i lisice. Ali desetak ruralesa su već bili ispred njih i Šejnu je bilo jasno da su ih policajci već duže vremena posmatrali.

Grupu je predvodio tenijente. To je bio neki onizak debeljuškast momak s crvenim obrazima koji su ga činili još mlađim nego što je stvarno bio.

U njegovoj desnoj ruci blistala je sablja. I njom je pokazao prema Vorimenu.

— Ko vam je tamo ispod te vreće? — upita piskavim glasom. — Sigurno nije Deda Mraz.

— Cezaro, jesi li to ti? — kriknu Vorimen ispod džaka.

Tenijente podiže obrve.

— Senjore Vorimene! — viknu dežmekasti poručnik.

Zapadnjaku je odmah bilo jasno da su on i Lu sada izgubljeni. Ili, čak i po cenu svoga života hteo je da spase devojku.

Izenada je naterao mrkova da besno pojuri napred, a zatim povukao uzde tako da se konj uspravio na zadnje noge.

— Lu! — grmnu on. — Spasavaj se!

Poručnikov ždrebac se uplaši i skoči u stranu, tako da je jahač imao muke da se održi u sedlu. Da ga ruralesi ne bi upucali, Zapadnjak skoči iz sedla i zgrabi tenijentea. Pali su obojica na zemlju.

Kao kakvo klupko kotrljali su se njih dvojica po pesku. Ruralesi se nisu usudili da pucaju na Šejna, jer su se bojali da će pogoditi poručnika.

Sledeći po rangu bio je narednik.

— Dole s konja! — naredi on oštro i gurnu „karabin” u sedlo. Skočio je s konja i bacio se preko dvojice momaka koji su rastavljeni jedan od drugoga.

Šejn se žestoko borio, ali nije imao izgleda da uspe. Jednostavno ih je bilo jako mnogo protiv njega samog. Izudarali su ga, oborili na leđa i rastavili mu noge i ruke. Njih osmorica su ga držali, mada je već bio tako mlitav da nije mogao ni da se pokrene.

Visoki čovek je dahtao. Ispred njegovih očiju prolazile su zvezde koje su se smenjivale sa tamnim kolutovima. Njegov pogled je očajno tražio Lu unaokolo. Makar da se ona spase, pomisli on.

A onda se pred njim pojavio Vorimen. Bez lisica i bez džaka na glavi.

— Rekao sam ti da ćeš dolijati, ti, kopile — viknu on besno. Sada je došlo vreme kada ćete ti i tvoja drolja završiti karijeru na najbližoj grani s omčom oko vrata.

Zapadnjak se isceri, jer je verovao da je Lu pobegla. Ali, tada je ugledao. Dvojica ruralesa su je držali.

Okrenuo se besno u stranu i pokušao da odbaci dvojicu policajaca koji su ga držali za ruke. Tenijente i ruralesi su izgleda samo to i čekali.

— Odalami ga! — ciknu tenijente.

Zapadnjak se branio. Izvukao se iz zagrljala dvojice koji su ga držali na zemlji i ustao. Kao kakva stena usred požara stajao je on među ruralesima koji su se bacali na njega i pokušavali da ga obore na zemlju. Uspeo je da obori četvoricu, pre nego što je jedan momak uspeo da ga tresne karabinom po glavi.

Šejn je još uspeo tom momku da zada udarac nogom u bradu, a onda je pao kao klada. Pred njegovim očima se smračilo i dalje više nije ništa znao šta se s njim događa.

XII

Kada je Zapadnjak došao sebi, osetio je da su mu ruke i noge bile vezane lancima. Nalazio se u nekom podzemnom zatvoru, bar tako mu se učinilo. Oko njega je bilo vlažno i

memljivo. Odnekud je prodirala svetlost. Bilo je ipak mračno u ćeliji. Pokušao je da se pokrene.

Gde li je sada Lu, i šta se s njom dogodilo?

U ovoj mračnoj rupi izgubio je svaki osećaj za vreme. Nikako nije mogao da oceni da li je ta svetlost koja prodire u ovu mračnu prostoriju mesečina, ili, pak, blede zraci sunca? Bio je gladan i žedan. Polako se u njega uvlačio strah da su se ruralesi sa Vorimenom dogovorili da ga ostave ovde dok ne prestane da diše.

Ponovo je zadremao, sve dok ga neki šum nije probudio.

Vrata su se otvorila. Dnevna svetlost ga je zaslepila. Šejn je zatvorio oči.

Ušli su ljudi unutra pognuvši se. Ruralesi! Krupni, snažni momci, naoružani do zuba. Skinuli su mu lance, podigli ga na noge i isterali ga uz psovke iz mračne prostorije.

Garnizon ruralesa bila je neka vojna tvrđava koju su sagradili još konkvistadori, španski osvajači. Dvojica ruralesa povelili su ga preko unutrašnjeg dvorišta prema zgradi gde se nalazila kapija. Zapadnjak je primetio stražare i jarbol. Takođe, unaokolo na zidovima i u kulama nalazili su se ljudi koji su motrili na sve strane.

Kako da umakne iz ove tvrđave?

— Gde se nalazi Amerikanka? — upita Zapadnjak.

— Zaveži! — viknu jedan.

Jedne široke stepenice vodile su do zgrade u obliku kule koja se nalazila iznad kapije. Pred vratima su stajala dva stražara. Jedan od njih otvori vrata, kad je ugledao dvojicu svojih drugara kako dovode zarobljenika.

Zapadnjak se osećao loše. Bio je iscrpljen i ruralesi su morali da ga pridržavaju da ne bi pao.

U zgradi su jedne drvene stepenice vodile na gornji sprat. Ruralesi su vodili Šejna gore. Stigli su.

Ovde gore nalazila se samo jedna ogromna prostorija. Unutra je svetlost prodirala kroz otvore na zidovima i puškarnice. U pročelju je visila meksikanska zastava, a ispred nje je za jednim dugačkim stolom sedeo neki oficir.

Ruralesi stadoše mirno i pozdraviše.

Oficir podiže pogled i dađe znak rukom da priđu bliže.

To je komandant. Oštih crta, mlad i energičan.

Za trenutak je odmerio Šejna ispitivački. Njegove ruke bile su naslonjene na sto i stegnute u pesnice.

— Vi ste, znači, Šejn? — upita on i ponovo mahnu rukom.

Ruralesi pustiše Zapadnjaka.

Visoki čovek je bio iscrpljen i skoro da se jedva držao na nogama.

— Jeste, ja sam Šejn.

— Hteli ste na silu da odvedete Vorimena, zar ne? — upita komandant i osmehnu se. Međutim, njegovo lice ponovo postade ozbiljno kad je Šejn potvrdno klimnuo glavom. Stavio je ruke na sto i protegao vrat. — Hombre, pa, vi to još i priznajte?

— Pa, to je bila moja namera, priznajem, senjore!

Komandant skoči brzo sa stolice. Obišao je polako oko stola i stao ispred Zapadnjaka.

— Koliku ste otkupninu hteli da tražite? — upita on i podiže obrve.

Zapadnjak odrečno odmahnu glavom.

— Sta! Ništa niste hteli da tražite? Onda mi, do đavola, morate objasniti zašto ste to uradili.

— Vorimen je zločinac — reče Šejn tiho. — U Sjedinjenim Državama raspisana je poternica za njim zato što je on vođa bande lovaca na ljude. Hvataju ih kao srne i prodaju u zemljama Južne Amerike kao plaćenike. Sve same dečake i mladiće!

— Znači, vi hoćete da kažete da se senjor Vorimenu pripiše u Sjedinjenim Državama da trguje ljudima? — upita komandant i ponovo sede na svoju stolicu. — Meni bi bilo jako drago da vi to možete i da dokažete, hombre. A. po čijem nalogu vi radite, Šejne?

Pogled oficira bio je oštar i lukav. Zapadnjaku je odmah bilo jasno, zašto.

— Znae šta, ja sam lovac na nagrade za ljudima za kojima je raspisana poternica — odvrati on brzo. — Jer, za hvatanje Vorimena raspisana je nagrada od tri hiljade dolara.

Komandant je ustao i naslonio se na zid.

— Coveče božji, da li je to istina? — upita on.

Šejn nije odgovorio, umesto toga sam je postavio pitanje.

— Senjore komandante, a gde se nalazi žena s kojom sam ja putovao?

— O tome ćemo razgovarati malo kasnije — odseče komandant. — Sada vi meni kažite, kako to da mi o tome nismo ovde u Meksiku obavешteni od strane vlade Sjedinjenih Država, bar ne do danas?

— Pretpostavljam...

Zapadnjak je posrnuo.

— Stolicu, brzo! — viknu komandant.

Jedan od ruralesa donese odmah stolicu i Šejn sede.

— Hm! — nastavio je Zapadnjak. — Pretpostavljam zato što se Vorimen jako dugo zadržava u Arizoni i Teksasu. Bar tako ja mislim.

— A, znate li gde se nalazi logor u kome Vorimen, navodno, obučava te ljude? — upita oficir.

Znači, Lu nije nastradala! Komandant je jedino od nje mogao da čuje nešto o tom logoru!

— Ne znam — odvrati Šejn brzo. — Jedino što sam čuo je to da se nalazi negde u blizini Čihuahue. Lu Sander zna tačno gde je to mesto. Ona će vam to i kazati.

Komandant klimnu glavom.

— Ali, vama je svakako jasno da ste vi i pored svega toga krivi, senjore Šejne — objasni on. — Hteli ste na silu da odvedete jednog čoveka iz naše zemlje da biste dobili nagradu od tri hiljade dolara, to je po našem zakonu otmica, ili razbojništvo. Svejedno. Ili, možda vi imate neko drugo objašnjenje? Možda vas je poslala američka vlada i imate neku legitimaciju o tome?

Lu je, znači, i to izbrbljala?

Komandant ga je posmatrao oštro, pokušavajući da pro-dre u njegovu dušu.

— Ne! — odvrati Šejn odlučno.

— Da li vi pripadate nekoj tajnoj službi Američke vlade u Vašingtonu?

Šejn odmahnu glavom.

To je već bila đavolski opasno zakuvana čorba. Sada se više nije radilo samo o njemu, već je komandant očigledno hteo da dokaže kako Američka vlada šalje u Meksikoiskusne policajce i agente tajnih službi. A, to je kršenje međunarodnih zakona i prava.

Zapadnjak je morao da kaže „ne”. Čak i kad bi u krajnjoj nuždi morao da prizna svoju pripadnost Sedmoj brigadi ne bi nikako uspeo da spase svoju glavu na ramenima. Meksikanska vlada bi pitala, a momci iz Vašingtona bi odgovorili da za njega nikada nisu čuli.

— Ja sam lovac na nagrade — ponovi Zapadnjak i osmehnu se. — To, ako sam nešto rekao, hteo sam samo da se napravim važan pred tom lepom Lu Sander. Razumete li?

— I, da li je uspelo? — upita komandant.

— Čini mi se da jeste.

— Pre nego što ste napustili hacijendu senjora Vorimena, navodno su dvadeset mladića u dvojica kola transportovani u Meksiko. Kažu da ih je neko oslobodio. Šta vi mislite, da li je to tačno?

— Da — potvrdi Zapadnjak odlučno. — To je svakako šerif iz La Krusesa, jer, ja sam njega prethodno obavestio o transportu koji će naići.

— Znači, Leopard! — viknu komandant i isceri se. — Čuo sam da se jako ugojio.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom i raširi ruke.

— Sada ga svi zovu Leo i on to voli — saopšti Zapadnjak.

— Leo? — upita komandant. — Pa da, on je oduvek bio skroman i nikad se nije pravio važan.

— Zašto ne biste poslali glasnika da ga dovede ovamo, komandante?

— To sam već i uradio. Moj čovek treba da se vrati još danas. A, što se tiče Lu Sander, da li je ona vaša saradnica na istom poslu?

— Nije — viknu Šejn. — Ja sam savladao Vorimena. Ona je pošla sa mnom da bi se najzad oslobodila iz kandži tog đavolskog rančera.

Komandant prekrsti nogu preko noge.

— Hajde, ispričajte mi kako ste savladali Vorimena? — upita on.

— Mesto se zove El Bao — objasni Zapadnjak. — Tamo se to dogodilo. Svi njegovi ljudi su bili pijani kao duge i ja sam iskoristio priliku. Nije nimalo bilo teško.

— A, ko je onesvestio revolveraša koji se nalazio u pratnji senjora Vorimena? — upita komandant i osmehnu se. Ali, Šejnu se učini da je to osmeh pun otrova.

Zapadnjak je ćutao.

— Ko je osedlao konje? — dodade komandant.

— Konje? — ponovi visoki čovek, pokušavajući da dobije u vremenu. Nije tako brzo mogao da se seti nekog pametnog odgovora kojim bi pokušao da otkloni sumnju s Alike, jer bilo je očigledno da je Lu Sander već mnogo puta komandantu.

— Kako vi odlučite, Šejne! — reče komandant. — Nagnuo se napred i počeo da lista neku debelu knjigu. — Pre nego što počne suđenje, pružiće vam se prilika da razgovarate s njom. Zato joj savetujte neka zaboravi kakvu je ulogu odigrala tamo u tom mestu koje se zove El Bao!

— Sigurno vam je tačno opisala gde se nalazi logor, i to joj morate uzeti u obzir, senjore komandante.

— To je stvar suda — odvrati oficir. Listao je knjigu, koja se nalazila pred njim. — Ali, i u najboljem slučaju ne gine još petnaest godina zatvora.

— Šta? — viknu Zapadnjak.

— Sta? — ponovi komandant. — Vi ćete biti optuženi za razbojništvo, Šejne. Smrt pomoću gvožđa oko vrata! Otkako sam ja u službi nikad nisam doživeo da pomiluju nekog ko bude optužen za razbojništvo, a vi morate biti optuženi za to, jer ste već i sami priznali. Jedino ste tužiocu olakšali posao, razumete li? Ali, to vam stvarno ništa neće pomoći. Jer, sud nikada ne uzima u obzir šta je tužilac predložio.

Znači, gvožđe oko vrata? Garota! Zapadnjaku se sledila krv u žilama.

— Odvedite ga! — naredi komandant.

Snažni ruralesi zgrabiše Zapadnjaka za mišice i povedoše ga prema vratima.

— Dajte mu da jede — doviknu komandant za njima. — To je pristojan momak.

Zapadnjak je bio tužan. Zašto da jede? Ima li izgleda da nekako spase Lu? To je ono što je mučilo njegovu glavu.

Sada su ga odveli u jednu prostranu ćeliju i policajci mu donesoše jelo.

Naravno da je visoki čovek pomišljao i na bekstvo, ali sada se jedva držao na nogama i od toga zasad svakako nema ni govora.

Pošto je pojeo hranu prišao je vratima i pogledao niz hodnik. I, gle! Prosto nije mogao da veruje svojim očima.

Prema ćeliji u kojoj se nalazio išla su dvojica. Jedan je bio policajac, a drugi, pa tu nije moglo biti sumnje, to je Leo, debeljko iz Las Krusesa.

— Sejne, amigo mio! — viknu Šandor Maria Pegazus Aurelio Štofelfild. — Dobio sam tvoju poruku i sada su tih dvadeset mladića na slobodi!

— Odlično, Leo! Ti si stvarno prava junačina.

Policajac je otključao vrata i šerif je ušao u ćeliju. Zatim je zaključao bravu iza debeljka.

— Pozovite me, šerife, kad završite razgovor! — promrm-lja on. Udaljio se.

Leo podiže ruku i pozdravi policajca.

A, zatim je prišao veselo Zapadnjaku.

— Sejne, pa tu si! — viknu on i zagrlj visokog čoveka. Potapšao ga je po ramenu tako žestoko da se Šejnu učini da će njegova rebra popustiti pod tim snažnim izlivima radosti.

Zatim su seli na klupu i Leo je ispričao o tome kako je dobio vest od njega i organizovao poturu koja je đavolski brzo krenula i uspela da stigne transport. Vorimenovi ljudi su se predali skoro bez borbe. Mladiće su odmah oslobodili.

— A, sada je na redu Vorimen da ga ščepamo za kragu — viknu debeljko i udari pesnicom veselo Šejna u trbuh. — Komandant je odjahao sa skoro celim garnizonom za Čihuahua. Lu mu je pomogla da na karti ucrta tačno mesto gde se nalazi logor. Ruralesi će sve pohapsiti i Vorimenu ne gine garota, ako se u tom njegovom kampu nađe i jedan jedini Meksikanac. Ako ne bude tako, onda će komandant najverovatnije zahtevati da se Vorimen izruči američkim vlastima. Ja čekam ovde. U slučaju da se tom nitkovu ne bude sudilo u Meksiku, vodiću ga sa sobom.

Zapadnjak razvuče lice.

— Izgleda da ovde i mene čeka garota — reče on.

— Ma šta ti tu meni pričaš? — smejao se Leo. Njegov ogromni trbuh je podrhtavao. — Mi, Meksikanci, imamo me-

kana srca. Komandant će te pustiti na slobodu. Videćeš! Uostalom, meni će biti potreban jedan pratilac. Ja sam njemu to već i kazao.

— Da li znaš gde se nalazi Lu Sander i kako joj je, Leo? Debeljko se isceri i pokaza prstom prema tavanu.

— U ženskom zatvoru je. Komandant će otpustiti i nju i neće ni protiv nje da podigne optužbu. Siguran sam u to, Šejne. Ti se nalaziš u Meksiku, a to je davolski dobra zemlja!

Munuo je Zapadnjaka laktom u rebra i namignuo veselo.

— Da li ti se ovde u Meksiku dopada, Šejne? Ja sam rođen baš u ovoj oblasti i svako me ovde poznaje.

— Ne dopada mi se u ovoj ćeliji, Leo.

— Neće proći ni četiri dana, ti ćeš biti slobodan. To ti Leo garantuje. Poznajem komandanta. A eno, kapetan ima pedeset i pet godina, kako si to izračunao?

— Pitao sam kapetana.

Leo se udari rukom u prsa.

— Ali, ja sam izračunao! — kriknu on pobedonosno.

— Kako?

— Evo kako. Brod je dugačak 180 a širok 36 stopa. To je kad se sabere 216. Je li tako?

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— E, sada! — nastavi Leo. — Kad se saberu godine tri mornara i jednog kapetana, jer toliko ljudi upravlja jednim takvim brodom, dobije se 220. To se podeli na četiri čoveka posade i dobija se rezultat, tačno 55.

Zapadnjak se isceri veselo. Leo se smejao glasno da je odzvanjalo na sve strane, tako da je stražar dotrčao.

— Želite li da izađete iz ćelije, šerife? — upita on.

— Može! — odgovori Leo i ustade. — Svako od članova posade ima po 55 godina.

— A visina? — podseti ga Zapadnjak. — Navedena je i visina od sedamnaest i po stopa. I ona se mora negde uračunati.

— A otkad u izračunavanju godina starosti igra ulogu i visina? — upita Leo i razvuče usta u osmeh. — Eto, gde si ti amigo rođen, pod vedrim nebom ili u kući?

— U kući!

— I, koliko je bila visoka?

Zapadnjak sleže ramenima.

— Ne znam.

— Eto vidiš! Kad te budem pitao koliko godina imaš ti, nikad nećeš pomisliti na to koliko je bila visoka kuća u kojoj si rođen. Videćemo se!

Policajac je otvorio vrata. Leo brzo izađe na polje i, pošto je stražar zaključao vrata, udalji se s njim.

Zapadnjak je stajao na vratima. Otpratio ih je pogledom sve dok nisu nestali iza jednih vrata.

Meksikanac, i to kakav! Zapadnjak je bio ponosan što poznaje jednog tako dobrog čoveka.

XIII

Prošlo je čitavih nedelju dana pre nego što su Šejna pustili iz ćelije i odveli ga kod komandanta.

Major policije koračao je pored dugačkog stola tamo-amo i samo letimično pogledao Zapadnjaka.

— Slobodni ste! — reče on odjednom.

Obojica ruralesa koji su držali Šejna za ruke, pozdravili su i udaljili se do vrata.

Taman kad je Zapadnjak hteo da pita za Lu, komandant je nastavio.

— Pronašli smo logor i morali smo da izvršimo napad — objasnio je on. — Ti kućkine sinovi borili su se kao lavovi. Sve smo morali da ih smaknemo pošto su kratko pre kraja borbe upucali otete mladiće da ne bi bilo dokaza.

Pogledao je Zapadnjaku oštro u oči.

— Samo, Vorimena nismo uspeli da uhvatimo. Pobegao je. Obišao je oko stola.

— Sedite! — ponudi on Šejna.

Šejn je seo na jednu stolicu.

— Upucano je nekoliko naših policajaca, a među otetim mladićima bilo je Meksikanaca. Imam jako mnogo razloga da tog nitkova Vorimena izvedem pred sud. Da li možda vi želite da u ime naše vlade gonite Vorimena?

— Privhatam — odgovori Šejn posle kratkog razmišljanja. Komandant ga je posmatrao prodorno.

— I, kakvu nagradu tražite, ako ga uhvatite?

Šejn se osmehnu.

— Ništa — odgovori on kratko. — Ili, možda samo za uspomenu jedan zlatni pezos i vaš službeni revolver.

— Granica je zatvorena. Taj kućkin sin to svakako zna. Dakle, morate ga tražiti ovde negde u Meksiku.

— Pa, i ja otprilike tako mislim.

— Ostajete pri zahtevima koje ste postavili, zar stvarno ne postavljate još kakve uslove i ne tražite nikakvu nagradu?

— Kao što sam rekao — potvrdi Šejn.

Komandant je ustao. Obišao je unaokolo oko stola sa nekim papirom u ruci.

— Lu Šander sam oslobodio još pre jednog sata. Ona i Leo vas čekaju u hotelu u gradu. Evo, ovde imate jednu potvrdu koju mozete pokazati ako vam bude potrebno. Predstavnici vlasti će vam uvek pomoći. Osim toga, da vas pitam i to, imate li još nekih zahteva? Ako hoćete, ja vam mogu dati čitav jedan eskadron ruralesa. Iskusni momci i odlični konjanici.

Zapadnjak uze papir. Savio ga je i stavio u džep.

— Mislim da će ovo biti dovoljno!

Komandant mu pruži ruku.

— Vas zadatak će biti samo to da nađete Vorimena — reče on. — Sve ostalo preuzimamo na sebe. Ova potvrda istovremeno znači da svaki policajac mora da sluša vaša naređenja.

— Hvala vam, iskreno, senjore komandante!

— Meksiko će vam biti zahvalan ako u tome uspete. Ukoliko taj nitkov Vorimen pokuša da umakne, morate ga smaknuti. Toličke žrtve i tako prljave poslove mora platiti glavom! Nemojte se nimalo ustručavati da ga upucate, jer on je to đavolski zaslužio.

Komandant je otpratio Šejna do vrata i tamo se s njim još jednom pozdravio. Dvojica ruralesa su pozdravili.

Grad u čijoj se blizini nalazio garnizon zvao se Nuevo Kazas Grandes, grad velikih novih kuća. Zapadnjak je bio jako iznenađen kad je za to saznao. Znači, mora da je đavolski dugo bio u nesvestici.

Pola sata kasnije sve je bilo zaboravljeno.

Leo je stajao ispred recepcije hotela i zadovoljno se cerio. Pokušavao je da iza svog krupnog tela sakrije neku ženu.

Lu je odjednom provirila iza debeljka i zagrlila Šejna. Obasula je njegovo lice vatrenim poljupcima.

— Oh, dragi! — uzdahnula je ona. — Najzad sam opet pored tebe! Koliko sam samo suze prolila, Šejne!

Leo je strpljivo čekao. Ali, i njegovom strpljenju je i pored najbolje volje ipak došao kraj.

— Hej, vas dvoje! — viknu on i udari dlanom o dlan. — I ja sam ovde!

Zapadnjak mu pruži ruku i Lu se odvoji od visokog čoveka.

— Dobio si naređenje da tražiš tog nitkova Vorimena? — upita Leo.

— Da! — potvrdi Šejn.

— A, odakle misliš da počneš, Šejne? — upita Leo. — Moja domovina je tako velika. Oduvek sam bio ponosan zbog toga. Ali, u ovom slučaju to može biti ogromna prepreka.

— Vorimen će svakako pokušati da pobegne onako preko Sjedinjene Države — javi se Lu.

Međutim, Šejn nije mislio tako.

— Ne! — reče on i podiže obrve. — Najverovatnije će pokušati da se prebaci u Gvatemalu. Tamo ima prijatelje i čeka ga novac.

Lu uperi svoj pogled u debelog šerifa.

— Gvatemala! — ciknu ona. — Leo, znači li to da se Vorimen nalazi u bekstvu, i to prema jugu?

— Izgleda da je tako — odvrati debeli šerif. — Ali, zar vi niste gladni? Želim najzad jednom da se pošteno najedem. Možete vas dvoje da razgovarate i za vreme ručka!

Ušli su u trpezariju, seli za jedan sto i pogledali jelovnik. Poručili su ručak.

— Mislim da će se Vorimen teško usuditi da krene preko visokih obronaka Sijere — reče Leo i zavrte glavom. — U ovo doba godine! Pa čak i da izbegava puteve, pošto se boji da će naići na neku patrolu, moraće ipak da se kreće negde pored njih. Ja mislim da je najbolje da mi otputujemo kočijom u Himinez. Dotle će nam biti potrebno dva dana i tamo ćemo ga čekati. Taj grad se nalazi u jednoj dolini i ko god krene na jug mora tu da prođe, čak iako obiđe grad.

— U Himinezu Vorimen ima jednog dobrog prijatelja! — ciknu Lu. — Zove se Gonzales Kalzados! Kako sam čula, njemu pripada pola grada i cela okolina.

Jelo je servirano.

Od tog trenutka debeli Leo više nije imao želju da učestvuje u razgovoru. Posvetio se potpuno onome što je stavljeno ispred njega.

XIV

Umorni i iscrpljeni izašli su iz kočije Šejn, Lu i Leo na stanici u Himinezu. Već su dva dana putovali neprekidno.

Odmah preko puta nalazio se hotel. Nosači su odmah dotrčali do kočija i prihvatili prtljag.

Kad se Zapadnjak u predvorju okrenuo, Leo je već bio nekud nestao.

— Pa gde je, zaboga, nestao taj debeljko? — upita Šejn, obrativši se crnokosoj Lu.

— Sigurno je otišao da se raspita, da li je Vorimen stigao ovde — odgovori Lu ravnodušno.

Zapadnjak je još jednom pogledao levo i desno, pre nego što je krenuo za njom.

— Taj bi mogao da oda grm u kome leži zec — mrmljao je Zapadnjak.

Lu je već stajala ispred recepcije.

— Jednu jednokrevetnu i jednu dvokrevetnu sobu molim! — čuo je on kako devojka poručuje.

Okrenula se prema Sejnu.

— Treba li da poručim kupanje za nas troje? — upita ona i stavi ruku preko usta. — Ah, čini mi se da ću ja zaspiti u kadi.

Dečak ih je odveo do soba.

Lu je skinula bluzu, suknju i cipele, a zatim se bacila na krevet. Zaspala je skoro istog trenutka.

Zapadnjak je skinuo šešir i stavio ga na sto. Prišao je prozoru.

Ubrzo je ugledao debelog šerifa. Leo je brisao znoj sa čela i probijao se između prolaznika.

Sejn još jednom pogleda Lu, a zatim se uputi dole prema dvorani hotela u prizemlju.

Leo je već bio tamo.

— Za nekoliko sati saznaćemo sve — reče debeljko dahćući. — Ima li ovde u ovom dvorcu nešto da se popije, do đavola? Pa, ja umirem od žeđi!

Zapadnjak ga odvede u jednu prostoriju. Poručio je bocu vina. Leo je prvu čašu ispio odjednom, kao od šale.

— Hombre, pa to je kliznulo niz grlo kao od šale! — opomenu ga Zapadnjak. — Možda treba malo odmora, pa tek onda krenuti u juriš!

Leo lupi čašom o sto.

— To uopšte nije važno! — osmehnu se debeljko. — Muči me neka prokleta šašava misao da smo ipak zalutali ovamo. Eto!

— Nemoj biti tako tužan, Leo. Kaži nešto lepo. Još uvek mi u ušima odzvanja zujanje tih točkova, a moja zadnjica je utrnula i skoro da je ne osećam. U glavi mi buči kao da slušam šum uzburkane vode. A, sada još i to! Nego, kaži mi gde si bio za ovo vreme dok smo mi poručivali sobe i pronašli put do njih?

— Ovde ja imam stare poznanike, koji znaju tog Gonzalesa Kalzadosa. Neće nam biti teško da pronađemo gde se nalazi njegov ranč.

— Pa dobro — reče Zapadnjak i počea se iza uveta. — A, kažite mi, čime se bavi taj Gonzales? Da li trguje, ili nešto drugo?

— Staklo, vuna, proizvodi od gvožđa — viknu Leo i nasu sebi još jednu čašu. — Novac, brate moj, goveda, zemlja. Taj trguje sa skoro svim mogućim stvarima.

— Da li možda ima neke veze i s onima izvan Meksika? Leo podiže glavu.

— Njegovi prsti dosežu svuda — reče.

— A, gde se nalazi njegov posed? — upita Zapadnjak.

— Morali bismo da prodemo kroz ceo grad, Šejne. Zašto?

— Mislim da je ipak najbolje da se nađemo kod Gonzalesa kada Vorimen bude došao. Biće dosta jednostavno. Ja sam skupljač stakla ili vune, interesuju me ovce, ili, pak, svinje, a ti ćeš biti moj pratilac, koji mi pomaže da nabavim ono što mi treba. Tako ćeš me i upoznati s Gonzalesom. Ti ćeš se predstaviti kao da ga poznaješ još od ranije.

Leo popi i drugu čašu vina odjednom. Ustao je i uzeo svoj „sombbrero”.

— Kad se budemo našli kod njega, moramo biti načisto s tim zašto smo tamo došli, amigo.

Zapadnjak ustade i potapša po ramenu debelog čoveka.

— Biću trgovac! — objasni on. — Goveda i svinje. Na veliko, naravno. Kupiću hranu. To je uvek korisnije nego da se nešto nudi.

Uputili su se prema recepciji hotela.

— Gde je Lu? — upita Leo.

— Spava.

— Kad se bude probudila, nedostajaćemo joj — reče Leo veselo. Prišao je momku na recepciji. — Hej, kompanjero! Senjorita spava gore u sobi. Kasnije će sići dole. Kažite joj da nas sačeka ovde u hotelu dok se ne vratimo.

Portir je potvrdno klimnuo glavom.

Šejn i Leo su izašli iz hotela. Prošli su kroz grad i posle dvadesetak minuta stigli su do poseda Gonzalesa Kalzadosa.

Ogroman park nalazio se oko zgrade koja je bila podignuta u španskom stilu. Velika kapija je bila otvorena. Koračali su alejom prema kući gde ih je dočekao momak u svetloplavoj uniformi.

Leo objasni zašto su došli i predstavi Šejna kao trgovca iz Teksasa.

Ušli su u prostranu dvoranu. Šejn otprati pogledom momka koji se udaljavao, a Leo je brisao belom maramicom svoje vlažno čelo. Čutili su izvesno vreme.

— Kad bih se još jednom rodio i ako ne bih pored sebe ugledao bar četvoricu ovakvih momaka — oglasi se Leo i uzdahnu — ja bih se odmah vratio u carstvo snova. Ugledao sam svet u jednoj dosta mračnoj kolibi. Možda je još onda trebalo da razmislim o tome. Ali, čovek je radoznao i... Mora da radi i da stvara, obrađuje polje, čuva decu, muči se i progoni nitkove kao što je taj Vorimen, dok ljudi kao što je Kalzados na svakom prstu imaju po nekog slugu. U plavoj uniformi! Šejne,

ne možeš zamisliti koliko mrzim tu boju. Zar im zelena ne bi bolje stajala?

— Nemoj da razbijaš glavu Kalzadosovim brigama, Leo!

— Ako ja ikad u životu budem imao slugu, taj neće nositi plavu uniformu — smejao se Leo. — A, uostalom, ako postanem bogat čovek, verovatno i neću uzeti slugu. Biće oko mene sve same lutkice s okruglim zadnjicama... Kalzados!

Na vratima se pojavio visok, vitak čovek.

— Spanjolac — mrmljao je Leo. — Postao je mnogo bogatiji nego što je bio ranije. A ja sam za sve to vreme jeo samo slaninu.

Kalzados je bio star čovek. Možda je čak imao i više od sedamdeset godina. Ali, stao je pred njih, prav kao sveća. Kosa mu je bila bela, a iznad živahnih očiju širile su se bujne crne obrve. Na sebi je imao crno odelo. Osećao se jak miris parfema.

Pružio je ruku samo Zapadnjaku.

— Vi ste taj čovek iz Teksasa koji je došao da kupi hranu za goveda i svinje. Čudi me da...

— Mi smo u Teksasu imali nekoliko loših godina jednu za drugom — prekide ga Zapadnjak. — Senjor Vorimen me je uputio vama, senjore.

Kalzados podiže obrve.

— Nije mi jasno — reče on. — Kako to da senjor Vorimen nije mogao da vam proda tu hranu. Da nije, možda bila u pitanju cena?

— Nije mogao tako brzo da je isporuči — odvrati Šejn. — Rančeri u Teksasu nalaze se u velikoj nevolji.

— Ipak, da sednemo! — predloži Kalzados.

Seli su.

— Potrebno mi je četrdeset tona kukuruza — reče Zapadnjak brzo. — I to odmah. A kasnije u razmaku od četiri nedelje ista količina. Sve do Nove godine.

— A, problem transporta? — upita Kalzados.

Zapadnjaku je već sada bilo jasno da ga ima u svojim rukama.

— To je moja stvar — mrmljao je Zapadnjak. — Ja vas pitam, možete li prodati toliku količinu ili ne?

— U svakom slučaju! A cena?

— Nju ćete odrediti vi. Ali, moj pratilac i ja smo jako umorni. O tome ćemo razgovarati sutra.

Kalzados ustade.

— Budite moji gosti.

— Mi smo upravo u hotelu uzeli sobe — obiasni Leo.

— Ne, to ja ne mogu da dozvolim — odvrati Kalzados odlučno. Ispružio je obe ruke i pogledao brzo jednog i drugog. — Vi ste moji gosti i osećajte se u ovoj skromnoj zgradi kao kod kuće, senjori.

Udario je dlanom o dlan. Pojavila se čitava gomila ljudi u plavim uniformama.

— A Lu? — upita Leo tiho.

Šejn nije odgovorio na to pitanje. Postigao je ono što je želeo. Ako je ovo jedno od utočišta Vorimena, onda ga je Zapadnjak preduhitrio i đavolski opasno mu oteo glavne adute. Sada mu je preostalo još jedino to da se nada da će taj nitkov stvarno da navrati ovamo.

XV

— Hajde, Šejne, približi mi se! — reče Lu sanjivo. Okrenula se u stranu. Ispružila je ruku.

— Šejne, pa gde si ti? — viknu ona uplašeno.

Skočila je iz kreveta, upalila lampu i pogledala na sve strane. Ali, od Šejna nije bilo ni traga ni glasa. Prišla je prozoru i pogledala niz ulicu. Odavno je već bio pao mrak. Ulični fenjeri su goreli. Jedva da se tu i tamo mogao primetiti neki prolaznik.

Obukla se i pošla da traži Šejna.

Dospela je samo do stepenica. Uplašeno je stala kad je na recepciji hotela ugledala Vorimena. Šestorica ljudi nalazilo se oko njega. Dvojica su bili Meksikanci, a ostala četvorica njegovi američki revolveraši.

Gledao je knjigu prijavljenih gostiju. Od Šejna i Lea nigde nije bilo ni traga ni glasa. Kao da su u zemlju propali.

Lu se polako vratila u sobu i zazvonila. Ubrzo se pojavio kamarero.

— Senjor Šejn i senjor Štofelfild mora da su u salunu ili u trpezariji — reče ona. — Kažite im... Ne! Sačekajte, napišću im nešto i...

Požurila je prema stolu. Sigurno da nije smela tako otvoreno da opomene Šejna i Lea.

— Sinjori su izašli iz hotela — obavesti je kamarero. — Oni su vam poručili da ih morate ovde sačekati, senjora.

Lu ga je posmatrala zbunjeno.

— Zna li kad su napustili hotel i kuda su otišli? — upita ona brzo.

— Zao mi je, senjora, ali stvarno ne znam. Ništa drugo nisu rekli. Imate li još neku želju, senjora?

— Ne! Hvala vam!

Neka hladna jeza prošla je kroz celo njeno telo.

Kamarero se udaljio i Lu je morala da sedne na stolicu.

Vorimen je u knjizi gostiju pročitao njeno ime, sigurno. A

takođe i imena Šejna i Lea. Znači, saznao je da stanuju ovde u hotelu i ona je sada pod istim krovom s tim nitkovom i njegovim revolverašima, dok Šejn i Leo lutaju kroz grad i nemaju pojma o tome. Možda su otišli u Kalzadosovu kuću i tamo čekaju Vorimena?

Šta da radi?

Prišla je prozoru i navukla zavese.

Neko je kucao na vratima. Devojka se ukočila od straha.

— Adelante! — viknu ona posle izvesnog vremena.

Bio je to kamarero. Devojci je pao težak kamen sa srca.

— Jedan senjor želi da razgovara s vama, senjora — reče kamarero.

U tom trenutku, Vorimen ga je već gurnuo u stranu i ušao u sobu. U hodniku je ugledala revolveraše i dvojicu Meksikanaca.

Vorimen je dao znak glavom i kamarero se udaljio diskretno. Lu je htela da ga zamoli da ostane, ali preko njenih usana nije prešla nijedna reč. Ukočila se od straha.

— Ti ovde stanuješ sa Šejnom? — upita on, osmehujući se pakosno.

— To si već pročitao u knjizi gostiju. Znači, nije potrebno da pitaš.

Prišao joj je i zagledao se u njene oči.

— Nije potrebno da mi govoriš o tome da sam zahvaljujući tebi dospeo na ove grane. Ja to znam — viknu on besno kao ris. Njegove oči sevale su divlje prema devojci. Iz njih je izbijala mržnja. — Gde su Šejn i onaj debeli džak iz Las Krusesa?

— Ne znam — odgovori Lu mirno.

— Nemoj lagati, do đavola! — viknu on ponovo. — Ti si sa mnom već jednom bila u Himinezu. Mogu da se kladim u ovu svoju glavu da si tim kučkinim sinovima ispričala o Gonzalesu Kalzadosu i sada ta dvojica crnih đavola čuče tamo na ranču i čekaju da se ja pojavim i da mi zavrnu šiju.

Lu je ćutala. Poznavala je dobro Vorimena i bilo joj je jasno da taj čovek još od Čihuahue više ni na šta ne misli, već samo na osvetu.

— Džese! — doviknu on kroz vrata.

Revolveraš se pojavi.

— Tu sam, ser!

— Neka Meksikanci upregnu konje! — naredi Vorimen. — Odmah krećemo dalje. A Lu ćemo povesti s nama. Bil i Džerom neka uđu unutra. Ti se postaraj da sve ostalo bude u redu. Nestaćemo tiho i polako, kao da nikad ovde nismo ni bili.

Džes je izašao napolje, a Bil i Džerom uđoše unutra.

Lu je dobro poznavala tu dvojicu revolveraša. Surovi i okrutni momci, koji nisu znali za milost.

— Vodite je u kola! — naredi Vorimen.

Lu se branila. Pokušavala je da se istrgne iz njihovih gvoz-

denih ruku, ali, ipak, nije uspela. Bili su suviše snažni i njoj je ubrzo ponestalo snage.

— Sto mu gromova, zar ne možete da savladate tu beštiju brže! — huknu Vorimen. — Šejn i debela vreća mogu se pojaviti svakog trenutka. Hajde, vodite je!

Bil i Džerom su vukli devojkicu prema vratima.

Vorimen se besno okrenuo na sve strane u prostoriji. Zgrabio je Šejnovu „vinčesterku” i tresnuo je o gvozdeni deo kreveta. Polomljenu pušku bacio je u ćošak sobe. Zatim je krenuo za svojim ljudima.

Kočije su stajale iza zadnjih vrata hotela. Meksikanci su još uvek bili zauzeti oko uprezanja konja kad se pojavio Vorimen sa Džesom i četvrtim revolverašem. Bil i Džerom su već bili zauzeli mesta zajedno sa Lu. Držali su čvrsto između sebe lepuškastu crnokosu devojkicu.

— Požurite! — doviknu on Meksikancima. — Idemo u Eskalon.

Pet minuta kasnije odjeknuo je topot kopita četiri konja kroz glavnu ulicu Himineza koji je ovako u noći, osvetljen fenjerima, ličio na neki grad iz bajke.

Na kraju ulice kočija je nestala u mraku i ubrzo se više nije čulo kloparanje točkova niti odjek topota konjskih kopita.

XVI

Leo je došao kod Šejna u sobu.

— Zovu nas na doručak, amigo — reče on. — Tamo ćeš morati da menjaš boju, jer će biti đavolski opasno. Kalzados je još pre skoro sat vremena pripremio ugovor.

Zapadnjak se udaljio od prozora. Videlo se da krevet nije bio ni taknut.

— Ni traga od Vorimena! — reče on kratko.

— Ja sam cele noći imao na oku park, koji se nalazi iza kuće — tvrdio je šerif iz Las Krusesa. — Nisam ništa primetio. Da li si, možda, ti nešto otkrio?

Zapadnjak je odmahnuo glavom.

— Ako je sedam puta sedam još uvek trideset i šest, onda smo mi ipak pogrešili u računu kad smo pomislili da je taj nitkov krenuo u Gvatemalu. Vorimen je izgleda ipak krenuo na sever. Šejne.

— Nije tačno — odvrati Zapadnjak.

Debeli Meksikanac napravi grimasu.

— Šta to nije tačno? — upita on.

— Sedam puta sedam nije trideset i šest!

— Kako!

Zapadnjak odmahnu rukom.

— Sto mu gromova, izgleda da si u pravu — osmehnu se debeli šerif. — Izgleda da sam tu nešto pomešao. Treba da bude četrdeset osam.

— Opet nije tačno — mrmljao je Zapadnjak.

— Ovde stvarno ništa nije tačno! — huknu debeljko. — Meni se čini da smo na pogrešnom tragu. Vorimen nas je nasamario. A, uz sve to moraćeš da potpišeš ugovor i da daš novac. Jer, ti nisi kornjača koja može svoju glavu da uvuče ispod oklopa i nikom ništa. Tvoj vrat će se naći u đavolski opasnoj omći, i neće biti mesta za vrdanje.

— Ja ću tog konja već osedlati i uzjahati, Leo. Ništa ti ne brini. Mogao bi da odeš do hotela i obavestiš Lu gde se mi nalazimo. Sigurno se već probudila i nedostajaćemo joj.

— Do hotela! Znaš li ti koliko je to daleko?

Zapadnjak klimnu glavom.

Leo se udari rukom po trbuhu.

— Znaš li da danas nisam ništa jeo? — upita. — Zar želiš da usred grada umrem od gladi, amigo?

Na stolu su se nalazila činija sa čokoladom i pecivom. Zapadnjak mu je tetnu pod nos.

— Keks! — ciknu Leo s prezrenjem. — Pa to, svakako, nije za odraslog čoveka.

— Hajde, amigo, uzmi i kreni! — osmehnu se Zapadnjak. — Nećeš valjda da nas Lu čeka!

Izašli su iz sobe. Zapadnjak je otpratio debeljka do kapije, a zatim je krenuo za jednim uniformisanim momkom, koji ga je odveo do stola, gde je bio pripremljen doručak.

— Poslužite se, senjore Šejne — reče Kalzados.

Sa stolom su sedeli samo njih dvojica.

Zapadnjak pogleda bogatu trpezu. Bilo je tu mleka, mesa, meda, čaja, sira i tekile.

— Gde je vaš prijatelj? — upita Kalzados. — Nije moguće da još uvek spava.

— Pa, znate šta — počeo je Šejn mirno. — On ujutru voli malo da prošeta pre nego što sedne da prezalogaji.

— Pripremio sam ugovor — obavesti ga Kalzados i pokaza rukom prema komadu papira koji se nalazio na stolu. — Pogledajte i kažite mi da li prihvatate cenu?

— Prihvatam! — potvrdi Šejn i ne gledajući u ugovor.

— To je dobro — reče Kalzados. — Još od ranog jutra stotinu peona trudi se da pripremi sve što treba za prvu isporuku. Jer, prema ugovoru, ja sam obavezan da utovarim robu.

— Možda je bolje da prvo doručujemo, a onda ćemo da se dogovorimo o svemu — predloži Šejn.

Dok su ovamo dolazili, Šejnu i debelom šerifu bilo je po-

trebno da iz hotela stignu dovde oko dvadesetak minuta. Znači, bar četrdeset minuta odavde i natrag.

Međutim, desilo se nešto neobično.

Nije prošlo ni pola sata, a Leo je utrčao u sobu kao da mu je sam đavo za petama. Sav se kupao u znoju. Jezik kao da mu se zavezao u čvor i on nije uspeo da kaže nijednu reč.

— Vorimen je bio tamo! — uspeo je najzad da izusti teško dišući. — Sinoć, amigo. Ali, nestao je bez traga i glasa, kao da ga je zemlja progutala. Sa sobom je poveo i crnokosu Lu.

Šejn skoči kao oparen. Njegovo lice se smrači.

— U sobi te devojke je pravi lom, Šejne. Sve je razbacano i polomljeno, kao posle neke velike bitke.

Visoki čovek progundā besno.

— Onda su nam potrebni đavolski brzi konji, i to što pre!

— Već sam ih nabavio.

Šejn uze ugovor i gurnu ga u stranu.

— Cuvajte ga, senjor Kalzadose — reče Zapadnjak. — Ja ću se vratiti brzo.

Kalzados ustade, pogleda zbunjeno jednog pa drugog.

Zapadnjak gurnu Lea prema vratima. Ali, ovaj se opirao. Njegov pogled bio se zalepio za bogatu trpezu. Šejn uze jednog pečenog goluba i strpa ga Leu u ruku. Krenulj su.

Na vratima Leo zastade.

— Čekaj, uzeću još jednog! — viknu on.

Zapadnjak ga izgura pesnicom napolje. Sišli su niz stepenice i uzjahali konje.

Kalzados je istrčao iz kuće.

— Senjore Šejne! — viknu on. Mahao je uzbuđeno rukama. Izgleda da je potpisao ugovor. Ali, ni Šejn ni Leo se nisu obazirali na njegovo dovikivanje. Brzo su odgalopirali sa ranča, a zatim napustili grad.

Već je svitalo kad su stali da bi odmorili konje.

Zapadnjakov pogled je prelazio preko stenovitih litica koje su se uzdizale levo i desno od doline kroz koju je prolazio prašnjavi poštanski put.

— Ovde je Vorimen morao da prođe putem — reče on.

— Taj kućkin sin je sve vreme išao putem — huknu Leo. — Ovde policija nije slepa. Ali su lenji, hulje jedne. Samo leže i sunčaju se po ceo dan. Eskalon je udaljen još najmanje pedeset milja. Vorimenova prednost iznosi čitavih dvanaest časova. Nešto smo nadoknadili. Mora da je sada u Eskalonu.

— U tom slučaju, moraće bar jedan dan da se odmara — reče Šejn. — Njegovi konji nemaju krila.

— On menja konje čim mu se za to pruži prilika, Šejne. Na drumu on ima prednost, tu mora jedino kočijaš da ostane budan. Ima ih dosta i mogu da se menjaju. Kažem ti da će to kopile bez zaustavljanja proći kroz Meksiko i staće tek u Gvatemali da se odmori. Sirota Lu!

— Što se Gvatemale tiče, slažem se.

— To je tačno kao što je dvanaest puta dvanaest sto trideset i tri! — mrmljao je Leo.

— Nešto malo drukčije — odvrati Zapadnjak, ali, tu je negde dosta blizu.

Leo pljunu.

— Jeste, promašio sam. Ali, to je samo zbog toga što je moj trbuh prazan.

— Nije to ništa! Važno je da ne promašiš kad budemo pucali, amigo!

Leo ga pogleda s nepoverenjem i okrete se svom konju.

— Suviše sam debeo za ovu jadnu životinju — reče on. — Uvek sam mislio da je najbolje kad bih mogao da jašem odjednom dva konja, ali u tom slučaju morao bih da imam dve zadnjice. Sto mu gromova!

— Uzmi kasnije mog mrkova, on je širi od tvog konja! — predloži Šejn.

— Kad budemo stigli i Eskalon i njegova leđa biće mi mala mrmljao je Leo. — Sva je nevolja u tome što ja mnogo jedem. Kad smo već kod toga, izgleda da nismo ništa poneli od hrane, zar ne?

— Sutra uveče smo u Eskalonu!

— Sta, zar ti želiš da ja umrem od gladi? — huknu Leo. — Ja to ne mogu da izdržim.

— Kad naiđemo na neku krčmu, svratićemo — obeća Zapadnjak.

— E, u tom grmu leži zec, do Eskalona nema nijedne krčme.

Zapadnjak sam sleže ramenima.

— Zar se ne plašiš zbog toga? — upita Leo.

— Ne! Zašto?

— Ja to neću izdržati! — cvilio je Leo. — Sigurno!

Ipak je izdržao. Kada su stigli u Eskalon, konji su već bili na izmaku snage, a Leo je izgubio bar deset funti u težini. Šejn je bio samo malo mršaviji u licu.

Sunce je već bilo zašlo, kad su stigli u mali grad. Hladan vetar sa planine zviždao je kroz ulice. U visokim predelima Sijere zima najavljuje svoj dolazak mnogo ranije.

U centru grada nalazila se radnja za iznajmljivanje konja i kočija. Poterali su konje u dvorište da ih tamo ostave, a i da se raspitaju za Vorimena. Ako je menjao konje, to je mogao da učini samo ovde.

Jedan mladi Meksikanac izađe iz kuće.

— Mučaćo, hoćemo da ostavimo konje, a ako nam ustreba i da ih zamenimo za odmorne u slučaju da moramo večeras da nastavimo putovanje — objasni Leo.

— Razume se — odgovori mladić ljubazno. — Tako preko

u štali moći ćete da odaberete druge konje. Reći ću vam odmah cenu.

— Zbrinite vi najpre naše konje — reče Leo. — Mi žurimo da stignemo naše prijatelje koji mora da su juče prošli ovde sa jednim teškim putničkim kolima. Da li su oni menjali konje kod vas?

— A odakle su došli?

— Iz Himineza! Amerikanci — objasni Leo. — S njima je i jedna žena.

— Ne! Amerikance već nedeljama nisam video. Vaš pratilac je prvi posle dužeg vremena. On je Amerikanac, zar ne? Šejn potvrdno klimnu glavom, a Leo opsova.

Ostavili su konje, obećali da će se ubrzo vratiti i izašli na ulicu.

Napolju su naišli na dva policajca sa karabinima.

— Jeste li vi Šejn? — upita jedan i osmehnu se prijateljski.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— A, vi ste Štofelfild? — obrati se policajac debelom Leu. — Takođe Amerikanac.

— Da, ja sam iz Sjedinjenih Država, ali, ja sam Meksikanac — objasni Leo. — Đavo će ga znati kako sam dobio to ime, ali kad sam počeo da mislim i shvatam, već su me tako zvali.

— Ovde imamo jedan nalog za hapšenje — reče policajac i izvuče neki papir iz džepa. — Navodno ste u Himinezu ukrali dva konja.

Vorimen!

Leu udari krv u glavu.

— Ko vam je ispričao tu glupost? — upita on ljutito.

Zapadnjak izvadi iz džepa potvrdu koju je dobio od komandanta. Pokazao je policajcima.

Pročitali su je, izmenjali poglede i gledali zbunjeno u Zapadnjaka.

— Vi po nalogu naše vlade progonite Vorimena, senjore! Da li je ova potvrda ispravna?

— Samo me slušajte, vi ispičuture! — viknu Leo ljutito. — Ako je Vorimen u gradu, onda nam to morate kazati i otići ćemo zajedno da ga uhapsimo. Ako vi tražite da se ova potvrda proverí, on će nam umaći. Teško vama ako se to desi. Zar niste pročitali potpise?

— Vorimen je bio u našoj policijskoj stanici — objasni jedan policajac. — On je razgovarao samo sa šefom. Obratite se njemu.

— Je li stanica daleko oдавde? — upita Šejn.

— Nije, sledeći ugao ulice — dobio je odgovor. — Eno тамо, vidi se oдавde.

— Onda, napred! — viknu Leo.

XVII

Vorimen je imao svuda prijatelje. Čak i u jednom ovako zabačenom gnezdu kao što je Eskalon. Dvojica Meksikanaca izbrojaše mu po hiljadu zlatnih pezosa svaki.

— Hvala vam, amigos — reče Vorimen. — Ja sam ovaj novac samo pozajmio od vas i kada se vratim iz Gvatemale, dobićete ga natrag.

— Senjore Vorimene, za nas je čast što možemo da vam pomognemo! — tvrdio je jedan od dvojice Meksikanaca.

Vorimen im pruži ruku.

— Senjori, videćemo se posle četiri nedelje — reče.

Dao je znak Džesu i revolveraš otvori vrata hotelske sobe. Otrpatrio je dvojicu Meksikanaca.

Džerom priđe stolu sa jednom kožnom torbom i pokupi novac.

Vorimen priđe prozoru, pređe rukom preko čela i okrete se prema stolu.

— Policijski oficir mi je uzeo i poslednji groš — objasni on. — Obećao je da će zato zadržati u pritvoru Šejna i onaj džak od šerifa iz Laš Krusesa, ako se slučajno pojave ovde. Sada imamo dosta. Biće dovoljno do Gvatemale, a s novcem koji ću dobiti tamo, ostaćemo duže vreme, dok se steknu uslovi da se ponovo vratim u Meksiko.

— Ja ne verujem da nas policija traži, ser! — reče Džerom dok je stavljaao novac u torbu. — Bar u Himinezu i ovde oni nemaju pojma o tome.

Džes se vratio u sobu. Neki čudan sjaj pojavio se u njegovim očima. Sa sobom je doveo jednog mladog, mršavog Meksikanca.

— Šejn i debeli Leo su upravo sada stigli — objasni Džes. — Fernando je lično video kako ih policija hapsi na ulici i odvodi ih.

— Da li je to tačno?! — uzviknu Džerom radosno.

Revolveraši su se veselili. Samo je Vorimen ostao ozbiljan. Čak je i opsovao.

— Otputovaćemo, i to odmah! — naredi on. — Prežite konje!

— Ali, zašto da žurimo? — upita Džes. — Pa, njih dvojica sada čuče u kavezima.

— Do Toreona je put takav da se vrat slomi — reče Fernando. — U mraku ćemo polomiti kosti, senjore.

Vorimen ga pogleda oštro.

— Preži konje, kako sam ti naredio! — grmnu on. — Zovi Meldakosa sa ulice neka ti pomogne.

Meksikanac brzo nestade na vratima.

— Pakujte svoje prnje! — viknu Vorimen. — Moramo što pre da uhvatimo maglu oдавде. Ja predosećam neku opasnost. Moramo napustiti grad. makar prešli samo nekoliko milja. Ali oдавде moramo da se gubimo.

Otvorio je ormar i pokupio svoje stvari. Revolveraši su izmenili zbunjene poglede.

— Hajde, Džese! — kriknu Vorimen. — Kaži Bilu i Spatu da vode Lu u kočiju. Znao sam da će nam ta drolja biti potrebna jednog dana.

— Da to nije nepotrebna žurba, ser? — ogłosi se Džes. — Vi ste oficiru dali čitavu gomilu novca.

Vorimen ga ljutito pogleda.

— Dao sam ja mnogo puta novac da me ne progone, ti, volino rogata! — viknu on. — Hajde uradi ono što sam ti naredio, dok se nisam razbesneo.

Džes potvrdno klimnu glavom. Izgubio se brzo na vratima. Džerom uze tašnu s novcem.

Ali, Džes se brzo vratio. S njim su u sobu ušla i dvojica Meksikanaca.

— Oni već dolaze! — viknu Fernando.

Vorimen stade kao ukopan.

— Ko? — kriknu on. — Šejn i debeli šerif?

Dvojica Meksikanaca potvrdiše.

— S policijom! — obavesti ga Fernando.

— Koliko je policajaca?

— Opoljavaju hotel! — reče Melkados.

Vorimen se obrati Džesu.

— Dovedi Lu ovamo! — naredi on. — Jesi li obavestio Bila i Spata?

— Nisam stigao — objasni Džes. — Melkados i Fernando su me stigli ispred njihovih vrata. Taman kad sam hteo da kucam.

— Dovedi ih dole!

Tada je neko zakucao na vrata. Svi se zgledaše.

— Otvarajte! Policija! — čuo se oštar glas kroz vrata.

— Tenijente, oficir, taj prokleti kučkin sin! — režao je Džes. — I baš tom lopuži smo dali poslednju paru koju smo imali.

Vorimen izvadi revolver.

— Novac! — viknu on. — Ostavićemo sve. Samo novac je važan. Gasi svetlo i otvaraj vrata!

Džerom uze tašnu s novcem. Meksikanci pogasiše lampe. Odjednom je nastao totalni mrak.

— Jesi li uzeo torbu, Džerome? — upita Vorimen.

— Imam je u svojoj ruci!

— Džese, otvaraj vrata! — naredi Vorimen. — Svejedno koliko ih je. Prospite olovo.

— Da ipak sačekamo! — procedi Džes kroz zube.

— Otvaraj vrata! — grmnu Vorimen.

Džes uhvati ručicu brave i pritisnu je naniže. Odjednom je povukao vrata i otvorio ih sasvim.

Ispred praga je stajao oficir i dva njegova policajca.

Nisu imali priliku da se brane.

Vorimen je odmah pucao, a ostali mu se pridružili. Tri policajca bili su pogođena i olovo ih odbaci prema vratima na suprotnom zidu hodnika, koja se od siline udara otvoriše. Unutra je gorela lampa. Neki čovek skoči iz kreveta i potrča da zatvori vrata. Glava neke starije crnokose Meksikanke podiže se sa jastuka.

XVIII

Zapadnjak je ležao priljubljen uz poslednje stepenice gore prema hodniku. Video je kako su upucani oficir i policajci.

— Vorimene! — viknu on. — Predajte se! Nemate nikakve šanse da živi napustite hotel.

Pognuvši se došao je do njega gore narednik. Jedan kratak pogled bio je dovoljan da vidi šta se dogodilo.

— Sada sam ja šef — reče on piskavim glasom. — Gosti hotela i poslugi su evakuisani.

— Nećete valjda i vi krenuti u napad na sobu? — upita Zapadnjak.

Narednik se osmehnu i pokaza prstom prema trojici mrtvih policajaca.

— Zar to nije dovoljno? — upita. — Ne. Zapalićemo hotel i ti prokleti pacovi će izmiletati iz svog skrovišta. Kladim se!

— Ti pasji sinovi imaju kod sebe i jednu ženu, koja nije njihova. Zadržali su je na silu.

— Nećemo im dozvoliti da nas s tim ucenjuju!

Zapadnjak izvadi papir iz džepa.

— Znate već šta ovde piše — reče on. — U ovoj prilici morate slušati moja naređenja.

Narednik zgrabi papir iz Šejnove ruke i strpa ga u svoja usta.

Zapadnjak je bio zapanjen. Njegova pesnica spusti se na narednikovu glavu i ovaj se otkotrlja niz stepenice. Ostao je da leži nepomičan nasred hotelske sale.

Sa svih strana pritrčali su policajci, uhvatili ga za ruke i izneli na ulicu.

Šejn to nije ni gledao. Jedva desetak koraka ispred njega otvoriše se vrata jedne sobe.

Lu koraknu preko praga. Iza nje se pojavi neki visok snažan Amerikanac. Držao je rukom uz sebe, a u njegovoj ruci

nalazio se „kolt” čija je cev bila opasno uperena u glavu devojke.

— Napravite mesta da prođemo, ljudi! — viknu on. — Inače, svašta će se dogoditi. Šejne, jesi li razumeo?

Zapadnjak se sagnuo. Iza sebe je čuo korake. Leo se penjao uz stepenice stenjući. Legao je pored Šejna.

— Jesi li čuo? — upita ga Šejn.

— Ako je dva puta dva četiri, onda ćemo mi ovde izvući deblji kraj — odvrati debeljko.

Zapadnjak zakoluta očima.

— Kako to? — upita on iznenađeno. — Prvi put da je račun tačan. Možda je to dobar znak.

Leo je počeo da se povlači. Zapadnjak krenu za njim. Ni u kom slučaju nije hteo da ugrozi život devojke.

U sali je Leo šmugnuo udesno. Šejn je izabrao drugi pravac.

— Vorimene! Izlazite svi napolje! — doviknu momak, koji je držao Lu kao taoca. — Napred! Sada smo mi na potezu.

Opet se otvoriše jedna vrata. Zapadnjak podiže svoj „kolt”. Da bi spasao devojci život bio je spreman da pusti Vorimena da ode.

Odozgo se čuo neki šum. Dve senke se pojaviše i uskoro su raspoznali da su to Lu i Vorimen. Taj nitkov je sada držao devojku ispred sebe. Došao je do stepenica i uperio pogled dole.

Zapadnjak besno mahnu rukom i svi policajci se povukoše.

Vorimen je polako silazio držeći čvrsto devojku. Njegov pištolj je bio uperen u njenu glavu.

Na sredini stepeništa je zastao.

— Šejne! — viknu on. — Gledaj ovamo!

Zapadnjak se uspravi. Dao je svoju pušku policajcu iza sebe, a zatim otkopčao i kožni opasač sa revolverom i bacio ga iza sebe. Polako je ušao u salu i pogledao gore.

— Ovde sam! — viknu on i podiže ruke uvis, tako da Vorimen primeti da nije naoružan.

Đavolski rančer se cerio. Uperio je pištolj u Šejna i polako krenuo sa devojkom niz stepenice. Gore se pojaviše njegovi ljudi. I oni stadoše na stepenicama. Njihovi pištolji bili su takođe upereni u Šejna.

Zapadnjak je imao oči samo za Lu. Ona više nije imala snage da se bori protiv brutalnog zagrljaja Vorimena. U njenim očima pročitao je strah. Kao da ga je preklinjala da je spase.

— Imam u svojim rukama crnokosu vilu — reče Vorimen pakosno. — Ako želiš da joj se ništa ne dogodi, moraćeš biti đavolski dobar.

— Šta očekuješ?

— Konje! Osedlane konje. Ali one koji su odmorni.

— Ako oslobodiš Lu!

— Držaću se zadate reči! — viknu Vorimen.
 — Koliko vas ima?
 — Sa devojkom osam — objasni Vorimen. — Zadržaćemo Lu, dok ne izađemo iz grada. To je moja ponuda.
 Zapadnjak podiže ruku još više.
 — Osam konja neka se dovedu ispred kapije! — naredi on.
 — Biće u redu! — začu se jedan glas. Bio je to Leo. —
 Biće nam potrebno deset minuta.
 Više ljudi napustilo je tiho hotel.
 Zapadnjak pogleda devojkku.
 — Ne brini, ispunićemo njegove uslove. Lu.
 — Samo nemojte krenuti u poteru za mnom! — zapretio je Vorimen.

— Ne! Nećemo vas progoniti. Ali, ja ću na kraju grada čekati da se Lu vrati i ako se ne pojavi do ponoći, već nekoliko časova kasnije biću vam za vratom. A onda vam više nema spasa, Vorimene!

Rančer se pakosno smejao. S devojkom u rukama bio je siguran da mu se ništa ne može dogoditi.

Sa ulice se začu topot konjskih kopita. Jedan policajac se pojavi ispod fenjera na ulici.

— Potrajaće još malo, senjore! — doviknu on. — Našli smo tek tri konja.

— Prokletstvo, požurite! — viknu Vorimen besno. — Mi...

Pade pucanj i Vorimen bolno trže ruku. Bio je to Leo, koji je stajao u hodniku sa karabinom u rukama.

Vorimenu ispade „kolt“ iz ruke. Pustio je devojkku i pao. Šejn je reagovao munjevito. Jednim skokom bio je već pored Lu, zgrabio je za ruku i bacio se s njom u stranu. Devojka polete s njim i uplašeno kriknu.

Vorimenovi revolveraši otvoriše vatru. Tamo gde su Šejn i Lu malo pre toga zastali olovne kugle su raznele parket u paramparčad. Podiže se prašina.

Tri čoveka silazili su niz stepenice, pucajući na sve strane. Ali, sada su i policajci prodrli sa ulice. Neki su koristili prozore. Pojavili su se sa svih strana i pucali. Odjekivalo je kao u paklu.

Revolveraši se dadoše u bekstvo prema spratu. Dvojica su ostala da leže na stepenicama.

Pucnjava prestade. Oblaci dima prekrise prostoriju. Mirisalo je užasno na barut.

Šejn podiže Lu. Drhtala je celim telom od straha.

— Jesi li povređena? — upita Šejn.

Ona odmahnu glavom.

Zapadnjak je obuhvati oko struka i odvede je do zida, gde se nalazio Leo.

— Pucaš bolje nego što računaš — reče Šejn i potapša ga po trbuhu.

— Zar nisam kazao?

U salu uđe narednik. Njegovi ljudi klečali su na sve strane s puškama uperenim naviše. Ugledao je Šejna i prišao mu.

— Zapaliću ovaj hotel i vi me više u tome nećete sprečiti! — viknu on.

— Ne! — reče Zapadnjak mirno.

— Šta! — grmnu narednik.

— Ja sam protiv toga! — mrmljao je Leo. — Ovaj lepi hotel da se zapali! Pa gde ćemo onda ići da jedemo? Ja sam gladan kao vuk. Naredniče, ostalo ih je još samo četvorica. Nemaju toliko municije da se mogu večno braniti.

Narednik se okreće na drugu stranu.

— Hej, vi, tamo gore, silazite! — viknu on.

Oslušnuo je, ali odgovora nije bilo.

— Oдавде nećete izaći živi! — doviknu on. — Hotel je opkoljen. Nemate nikakve izgleda na spas, mučaćos! Predajte se!

Opet nije bilo odgovora. Pogledao je brzo levo i desno i dao znak svojim ljudima. Prišli su stepeništu. On je stao nogom na Vorimena.

— Morate se predati ili će zapaliti hotel! — viknu on.

Tada odozgo sevnu vatra. Vazduh se prolomi od pucnja. Narednik pade pogođen.

Zatim ponovo nastade tišina.

Iznenada jedan policajac potrča uz stepenice i počeo da puca. Ostali potrčaše za njim. Nekoliko njih je ostalo da leži na stepenicama. Bili su upucani.

Pet minuta kasnije pade i poslednji pucanj. Policajci su silazili niz stepenice, vukući za sobom upucane revolveraše.

Šejn, Lu i debeli Leo stajali su i posmatrali. Sačekali su dok nisu odneli i Vorimena. A, zatim su krenuli u trpezariju. Posluga hotela je već počela da raščišćava krš koji je ostao posle borbe.

Lu i Šejn su jeli malo. Ali je zato Leo nemilosrdno tamario ovčije pečenje i ljuti pasulj.

XIX

Dva dana kasnije jahali su oni zajedno prema severu. Imali su vremena. Čak se ni debeli Leo nije žurio. Jedina mu je briga bila da se dvaput dnevno dobro najede.

Posle tri dana stigli su u El Pazo. Leo je dalje jahao sam. Ali, tek drugog dana je krenuo.

Sejn i Lu su ostali u gradu i proveli zajedno nekoliko divnih dana.

Tek posle dve nedelje Šejn je poslao izveštaj u Vašington. Nekoliko dana kasnije dobio je telegram. Čekali su ga u Las Vegasu.

Uputio se na železničku stanicu i kupio dve karte. Jednu za sebe, a drugu za crnokosu Lu, ženu od koje nije hteo da se rastane tako brzo.

— K R A J —

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 59

DŽEK SLEJD

LEDI FORTUNA

Šejn skide šešir i pokloni se.
— Da li mogu da uzmem malo vode
iz vašeg bunara, madam? —
upita on i osmehnu se.
Stajala je prkosno na pragu kuće.
— Šta je ovde smešno, dugajlijo?
Zapadnjak ponovo stavi šešir na glavu.
— Kakav raj za oči! — mrmljao je on.
— Čoveku koji već nedeljama . . .
— Da ste smesta oslobodili ovaj prostor
vašeg prisustva! Uzmite vode i da vas
moje oči nikad više ne vide! — ciknu ona.

izlazi 16. aprila 1984.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.